

2' 08

Духовно Слов

ПАЗИ СЕ ОТ ЛЪЖИТЕ НА ДЯВОЛА

Лъжите на Сатана

Няма Бог.

**Библията е просто
една митология,
написана от хората.**

**Аз ще намеря пътя
към небето
по свой начин.**

Вечните Истини на Бога

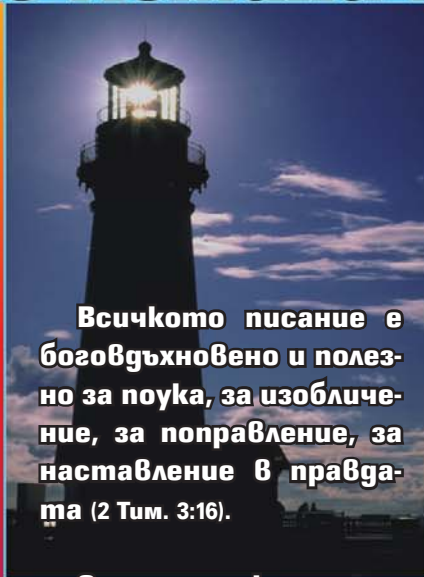

**Безумният рече
в сърцето си: "Няма
Бог" (Пс. 14:1).**

**Небесата разказ-
ват славата Божия, и
просторът известя-
ва делото на ръцете
Му (Пс. 19:1).**

**Нечестивият в
гордостта си казва:
Господ няма да изди-
ри; Всичките му поми-
сли са, че няма Бог.**

(Пс. 10:4)

**Всичкото писание е
боговдъхновено и полез-
но за поука, за изобличе-
ние, за поправление, за
наставление в правда-
та (2 Тим. 3:16).**

**Защото никога не е
удвало пророчество от
човешка воля, но [све-
тите] човеци са гово-
рили от Бога; движими
от Светия Дух.**

(2 Пет. 1:21)

**Исус му казва: Аз
Съм Пътят и Исти-
ната, и Животът; ни-
кой не идва при Отца,
освен чрез Мене (Йоан
14:6).**

**Който вярва в Сина,
има вечен живот; а
който не слуша Сина,
няма да види живот,
но Божият гняв оста-
ва върху него.**

(Йоан 3:36)

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на

Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1700
Студентски град, П.К. 121

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

Фотография и графичен дизайн:
Христо Ръсовски

В ТОЗИ БРОЙ:

Глобалното затопляне	3
(2) Библията слово Божие ли е? <i>Навин</i>	4
Благодатта	7
История на сътворението (5) Като държи всичко чрез Своето могъщо слово <i>Р. В. Каргил</i>	9
Христовата подготовка на Петър за служение <i>Мартин Бейкър</i>	12
Библиотека „Духовно Слово“ Юдит (IX част) <i>Н. И. Салов – Астахов</i>	15
Какво представлява антихриянската световна система	20
Произходът на злото	25
Човекът и дървото (2) <i>Гордън Бисет</i>	29
Основи (5) Има само един Бог <i>Иър Стивън</i>	30

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: duhovnoslovo@yahoo.com
rassovsky@gmail.com

Глобалното затопляне

Широко разпространено мнение е, че глобалното затопляне е най-големият проблем, пред който се изправя човечеството. Учени от надправителствени експертни групи по промените в климата са стигнали до заключението, че „затоплянето на климата е очевидно и доказано от наблюденията върху покачването на средната температура на въздуха и морето в световен мащаб, както и глобалното топене на снега и леда, и повишаването нивото на световния океан“. Забележимата напоследък промяна в климата по света, изглежда, потвърждава техните открития. Например някои страни преживяват пагубното влияние на топлинните вълни и засушаването, докато други са обект на безпрецедентни наводнения.

Финанси, усилия, време и други ресурси са били изливани в мониторинга (наблюдение и регистрация) на различните случаи и на катастрофалния ефект от тези алармиращи феномени. Международни срещи на най-високо ниво са уреджани, за да се дискутират начини за ограничаване на „парниковите газове“¹ и намаляването на други фактори, довеждащи до съвременното затопляне на земята. Често пътуващите, особено тези, които летят със самолет, забелязват настъпващите промени и настояват за обсъждането на проблема, свързан с „въглеродния отпечатък“², а правителствата са готови да обложат с наказателни такси обществото, за да принудят хората да погледнат сериозно на проблема.

Учудващо е, че докато се прави всичко възможно, за да се алармира обществеността за угрозата от последиците на глобалното затопляне, и проблемът е разглеждан със страх и загриженост, то неизмеримо по-големият проблем с ГРЕХА е почти тотално отхвърлен. Всеки друг проблем, измъчващ днешното ни общество, е произведен на греха. Той засяга всяко човешко същество, навсякъде, независимо от езика и културата. Факт е, че грехът влияе и върху всяка част от творението, включващо човечеството, фауната и флората.

Загрижен ли си за греховете си? Ако не си, то се замисли, защото те ще доведат твоята личност до последствия, които ще траят цяла вечност. Не заравяй главата си в пясъка, надявайки се, че проблемът ще отmine. Не се преструвай,

че не е толкова сериозен, както някои се опитват да го представят, и че в края на краищата любовта на Бога ще отмени последствията и всички ще бъдат на небето, без значение как са живели тук, независимо от техните грехове, техния бунт против Божиите заповеди и тяхното неприемане на Христа.

„Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне“ (Галатяни 6:7). „Но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та не ще да чува“ (Исая 59:2). „Защото заплатата на греха е смърт“ (Римляни 6:23).

Факт е, че проблемът с греха е твърде сериозен и не е възможно човек да го разреши сам. Затова Бог се натовари с разрешаването му, като изпрати Своя Син, „Когото постави наследник на всичко“, Който извърши за нас [чрез Себе Си] очищение на греховете (Евреи 1:3). Той изпрати Своя единороден, възлюбен Син на света, така че на кръста Той да понесе пълното наказание за нашите грехове и да бъде наказан вместо нас, а ние да бъдем оправдани. Той пострада, за да бъдем спасени ние; Той беше поруган, за да бъдем благословени ние; беше наранен, за да бъдем приветствани на небето.

Въпреки че си напълно безпомощен, ти си поканен да се довериш на Христа, който извърши ВСИЧКО за удовлетворяване на Божието законно изискване за основателно (праведно) премахване на нашите грехове. „Повярвай в Господа Исуса [Христа] и ще се спасиш“ (Деяния 16:31).

¹ Парниковите газове са газове в атмосферата, които водят до намаляване загубата на топлина в пространството и допринасят за глобалните температури чрез парниковия ефект. Парниковите газове са от особено значение за поддържане на температурата на земята, без тях планетата ще бъде толкова студена, че няма да бъде населена. Въпреки това по-големи количества от парниковите газове могат да повишат температурата на планетата до смъртоносни нива както на Венера.

² Въглеродният отпечатък е мярка за въздействието на човешките дейности върху околната среда по отношение на количеството парникови газове, измервани в единици на въглеродния диоксид.

II. БИБЛИЯТА СЛОВО БОЖИЕ ЛИ Е?

Когато доказваме на невярващи хора, че Библията е Слово Божие, трябва винаги да имаме предвид нагласата на техния ум. Какво представлява умът на неверника? Колкото и тежка да е присъдата на Словото Божие, ние не трябва да скрием от безверника Истината, че умът му е покварен. Подвластен на страстите в човешкото тяло и подложен на силните изкушения на Сатана, умът на невярващия постоянно се покварява.

Поквареният човешки ум твори толкова лъжливи твърдения, които приема за чиста истина, че дори не считаме за нужно да ги коментираме. Достатъчно е да назовем коварния източник, който ги поражда, да посочим онази неизчерпаема фабрика за лъжи, която денем и нощем твори измами. Тази фабрика за лъжи – умът на падналият човек, е мястото, където лукавият Сатана отглежда своята злоба против Истината.

Вместо да се гордеем с нашето дивно устройство, трябва да се срамуваме от злодеянията, които сме сътворили в младост и старост, денем и нощем. Когато слушам някои хора да говорят против Словото Божие и виждам падението в живота им – с цигара в уста или алкохол пред тях, мъка и съжаление обливат душата ми.

Такива хора не откриват мъдростта и истината в Словото Божие, а търсят наслада в греха.

Как да докажем на такива хора, че Библията е Слово Божие? Падналите умове не могат да разберат нито доводите, ни фактите. На тях може само едно да се каже: „Вие сте паднали нещастни създания“; и тази истина да потвърдим с нашето трезво и свято поведение – за да видят, че ние не вървим по техните порочни пътища.

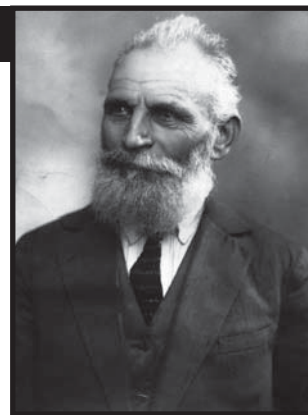
Има и някои добронамерени хора, които не вярват, че Библията е чисто, непогрешимо Слово Божие. Те обикновено са последователи на някой философ, който е говорил и писал за смисъла на живота – такъв, какъвто той го вижда. На такива вярващи в непогрешимото разбиране на своя патрон трябва да кажа, че разсъждават твърде ограничено за работи, които безкрайно надминават силите на човешките възможности. Имал съм случаи да разговарям с много хора за Словото Божие и съм стигнал до извода, че между учени и прости безверници няма разлика. И едните, и другите казват категорично: „Не мога да вярвам“.

Всички други умувания против Словото Божие произтичат от това „Не мога да вярвам“. А самото „не мога“ в повечето случаи е следствие от незнанието – както на учени, така и на прости: те не познават Словото Божие.

Хората, които са чели Библията, особено такива, които са я чели в детството си, не могат да не почитат тази чудна книга, даже като неверници. Аз съм имал това благословение да чета Словото Божие от десетгодишна възраст. И помня кога за първи път чух думи на безверие в Бога. Пет години се колебах между вяра и безверие и през това мъчително време думите на Божието Слово бяха страж на душата ми против стрелите на Лукавия.

Нека всеки неверник прочете Библията и тогава, ако може, да говори против нея.

Има обаче някои, които са я чели, и даже изучавали – като Толстой, които не могат да я приемат изцяло като Слово Божие. Те не отри-

чат, че тази книга съдържа Истини, спасителни за човека, но пресяват доброто, както им е угодно, а другото не приемат. Мярката, с която избират, както те сами казват, е здравият разум. Здравият човешки разум, твърдят те, не приема чудесата, за които се говори в Библията.

Подобно отричане на чудесата имаше по-рано, дори за някои вярващи, известна стойност, но днес отричането им е само признак на инат или невежество.

Без да се влияем от временни или частични явления, потвърждаваме най-отговорно, че ние непрекъснато живеем в чудеса. Цялото миросъздание – от най-голямата до най-малката си частичка – е чудо и това чудо на постоянното съществуване на нещата никак не противоречи на станалите чудеса, за които ни говори Библията. „Здрав човешки разум“ е израз, който се тълкува от хората по различен начин. Това, което за едни е здрав разум, за други не е. А и през различните епохи е имало и различни разбирания за това какво е разумно и какво не е. За твърде малко неща в човешкия живот може да се твърди, че са разумни. Словото Божие е събрало в десет точки неотменната човешка разумност, известни като Десет Божии заповеди, към които досега никой не е успял да добави нещо.

Човешкият ум не може да проникне в бъдещите намерения на Бога, нито може да осъзнае миналите. Бог е творец, Той работи днес и утре. Спрямо Неговите дела от нашия разум се изискват покорност и послушание. А да се отрича или да се чертае път за Неговите стъпки, е човешко безумие!

Ако водите на океана залеят сушата, бихме ли могли да им изкопаем канал, за да се оттекат? Така нашият разум не може да прецени делото Господне.

Блажени са само ония, които Го познават в дните на живота си.

Други пък изразяват намеренията си да диктуват на Бога как Той да работи със своето творение. Ние говорим и разсъждаваме с нашия ум за много работи. Не мисля, че някой ще отрече важността на нашите разсъждения, защото от тях произлизат чудни творения - зли и добри. Аз напълно съм уверен, че не ние вършим всичко това, а сам Бог, в Когото ние се движим и съществуваме. Това е чудо, но то е факт. Бог ни помага в нашата работа: ние орем и сеем, а Той дава дъжд. Ако някога Той закъсне да даде дъжд и ние се уплашим слънцето да не изгори нашата сеитба и извикаме: „О, Боже милостиви, дай ни дъжд!“ Той ни чува: и ето, духне

ветреца, раздвижи въздушните пластове и дъжд като из ведро потича по земята. А хората, като видят това, започват да хвалят Бога...

Както Той с ветреца раздвижва въздушните пластове, обръща ги в тъмни облаци, от които капят капки, така и по молбата на Своя слуга Мойсей духна върху морето, раздели го на две, преведе избрания народ и пак го събра, като потопи непокорните люде. Друг път спира слънцето – дори цялата слънчева система, за да не се изплаши човешкият разум от катастрофа...

Явно е, че ние, хората, сме най-съвършените създания тук, на земята. Тогава нека да се съгласим, че нашият Творец работи за нашето усъвършенстване. С тази именно цел Той прави чудеса, чрез които събужда вярата в нашите души! Да, чудесата ни дават вяра за друг живот, за по-високите Божии намерения за нас. Да не стават чудеса, значи всичко да върви по един определен ред.

Понякога до нашите уши достига нечие твърдение, изговорено с негодувание: „Защо някои хора са избрани от Бога, а други не?“ Апостол Павел казва на такива: „Кой си ти, та възразяваш срещу Бога?“ А друг добавя: „Ще се препираш ли със Създателя си?“

Ние казваме: Словото Божие ни говори истината, то не може да ласкае човека и да крие волята Божия. Но особената Негова цел е да покаже на човека пътя към съвършенството. В Словото има покана: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя“

И аз питам тези, които негодуват, не е ли по-добре да се възползват от тази покана, като отидат при Исуса и Го помолят за милост. Уверен съм – Той няма да ги изпъди.

Още една дума за Словото Божие: То е зле разбрано от глупавия човешки ум и зле употре-

бено от хората. Тази злоупотреба със Словото Божие отвръща мнозина от него, но кой е виновен? Кой ще отговаря за това светотатство?

Тези, които злоупотребяват, и тези, които съблазняват, защото и едните, и другите са предупредени навреме.

Аз намерих Словото Божие и го „изях, То бе по-сладко от меден сок“:

Яжте приятели. Пийте от неговите вечни източници.

Кой как утолява жажгата си

Водата, която пием, идва на повърхността на земята чрез изворите. Но начините, по които я пием, са различни. Едни пият направо от изворите, други си я носят, като я черпят оттам с разни съдове, а трети си стоят спокойни у дома и по канали и тръби водата им идва наготово. Най-прясната, най-чистата, най-хубавата вода пият тези, които са при самия извор.

Много пъти те потапят и лицето си в освежителната изворна вода, като пият с уста, и по цялото им тяло се разлива бодрост. Вторите, вместо често да ходят на извора, си вземат вода в съдове и щом им се допие, пият застоялата и вмирисана вода. Третите, понеже ги мързи да ходят до извора, прокарват водата с тръби до жилищата си, а тръбите обикновено се повреждат, пукат се и водата променя вкуса си. А има и такива дембели, които и това ги мързи да направят, та хващат платени слуги, които да им носят вода. А откъде вземат тези слуги водата, каква е тая вода, дали не е от някое застояло блато или мръсна река, тях това не ги интересува – важно е да има вода.

Не е ли същото и с духовната вода, която пие човекът? Едни отиват направо при Бога, пият оттам вода, която Той дава; на тях не им трябват черпала, съдове, тръби, слуги. От източника постоянно тече жива вода, която освежава, ободрява човека. Други пък, веднъж пили от тази вода, си отиват, като си мислят, че са напълнили достатъчно всичките си съдове, и продължават да живеят по старому. Те забравят, че от Божия престол непрестанно извира вода и че тяхната първа вода може да се е развалила, като не я употребяват навреме, както манната

за евреите в пустинята. За момента получавате нужното. Кое то днес ще те нахрани, утре няма да съществува. „Подновявайте се всеки ден“, казва апостолът. Третите са заблудени още повече. Не може да стоим далече от извора, като си мислим, че прокараните от нас канали ще ни донесат прясната и освежителна вода от извора. Не по тръби, не по установени обреди и наредби идват Божиите благословения. Редът и наредбите са създадени от хора, които желаят да вършат това, което им изнася, а забравят, че Бог не иска такива чада. Бог не действа по правила, не се води и по желанията на хората. Той действа, както Му е угодно.

Четвъртите: те са окончателно загубени. Те никога не са пили от изворната вода. Грехът толкова е развалил вкуса им, че те не могат да усетят миризмата на застоялата вода; очите им толкова са замрежени от земните сласти, че не

виждат микроорганизмите, които плуват в поднасяната им вода. Те мислят, че

платените слуги ще се грижат за тяхното здраве. Мислят, че срещу известна цена ще угодят на Бога, а в същото време служат на Мамона. Те мислят, че могат спокойно да живеят и спят в греха,

след като са заплатили или упълномощили други да

изговарят молитви заради тях пред Бога. Те строят и храмове, пра-

щат и свещеници да проповядват на другите, докато самите те имат нужда от покаяние.

Аз се моля на Бога да отвори очите на всеки, за да погледне как пие и по кой начин. Дали направо от Божия извор, и то без почерпало, или по някой друг начин. Гръцкият философ Диоген имал съд от строшен череп, с който пиел вода. Но когато видял, че някои пият вода направо от извора – с уста или с шепи, той захвърлил и почерпалото.

Ето Исус и самарянката. Тя дойде за вода със съдовете си; водата, след като я пие човек, пак ожаднява. Но тя там намери и вода жива и заведе и други да пият от тази вода. „Казва й Исус: Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожадне; а който пие от водата, която ще му дам, няма да ожадне до века; но водата, която ще му дам, ще бъде в него извор на вода, която извира в живот вечен“ (Йоана 4).

Ще пие от потока край пътя;
Затова ще дигне глава високо.

Пс. 110:7

Б л а г о д а т т а

В Когото чинаме изкуплението си
чрез кръвта Му, прощението на
прегрешенията ни, според
богатството на
Неговата благодат (Ефес. 1:7).

Тя е семката на нашия живот в Господа Исуса Христа!

Тя е вечният живот, който беше в Бога и се даде на нас, които вярваме в името на Сина Му, Господ Исус Христос! Тя ни съживи, когато бяхме мъртви в греховете и престъпленията си. И даде ни да седнем в небесно блаженство!

Както нашият плътски живот има своя образ в частите на нашето тяло и в усещанията на това тяло, които се изразяват чрез очите, ушите, устата, ръцете, краката и разните други части на това тяло, така и духовният ни живот, който придобихме чрез живота, смъртта и възкресението на Господа Исуса, има своя образ в дарбите, които ни се дават по действието на Светия Дух.

– Какво обаче става с частите на тялото ни, когато животът угасне?

– Тия красиви, полезни и приятни части умират! Цялото тяло лежи проснато, безжизнен труп е и скоро започва да гние, и се връща в пръстта, от която животът го е повикал!

Точно така е и с нашия живот, който придобихме в Господа Исуса Христа.

Неговата семка е Благодатта!

Онзи зачатък - малката запетайка, клетката, която се намира в зърното и яйцето и която съдържа Тайната на живота.

Тази запетайка в нашия вечен живот е Благодатта!

Всичките дарби: апостолство, пророчество, знания, изцеления, езици, чудеса и всякакви други проявления, са частите на живота Исус-Христово тяло, което Той придоби със соб-

ствената Си кръв (1 Корин. 12, 16). А животът на това Христово тяло е благодатта.

Тя беше у Бога и се изявяваше чрез Неговото дълготърпение през времето, когато Той беше оставил света да следва своите си намерения.

Тя се откри в избора на народа, от който въздигна свидетели за името Си.

Откри се най-сетне в изпращането на Сина Му!

Откри се в Неговото предложение да спаси всички, които вярват.

Откри се най-после лично в ония, които Той съживи чрез тази Благодат.

Божията Благодат се докосна до нашето сърце и то се смути.

– Какво ти стана, сърце мое, та се смуцаваш?

– О – простена сърцето, – нещо силно ме докосна, усетих нещо, което никога досега не съм познавало.

– Що е то?

– Нещо благо, но същевременно и страшно! Насладително, но пълно с укор и обвинение!

– Заслужено обвинение?!

– Да, виновно съм. Нещастно аз! Кой ще ме избави от тая виновност?

Когато зърното падне в грубата пръст и влагата го напои, то разпуква своята риза, която го покрива, и тогава става една радостна среща между два живота, свързва се веднага в един съюз на даване и вземане – пръстта дава, а семката взема.

Но първо семката дава, тя дава себе си и едва тогава започва да взема от пръстта онова, което

е приятно и полезно за нея.

Така става и с Благодатта. Първо тя дава себе си на нас, после ние даваме и тя взема това, което избере.

Животът, който се ражда от това докосване на зърното с пръстта, тръгва в две насоки – надолу, към дълбините на земята, да търси влага и нагоре, към повърхността на земята, да търси виделина – слънце.

Вяра

Благодатта е съградила Дома си, приготвила е трапезата си, слугите ѝ са на крак и викат по високите места:

– Елате, яжте от хляба ми и пийте от виното. Отговорът, който съкрушената душа ще чуе, е пълен с утешението, което нейният Творец е приготвил за нея. Този отговор е: „Дойдете при мене всички, които се трудите и сте обременени“.

Една такава душа разказва как два месеца усърдно се е молила за прощение на греховете си, но в ума ѝ имало една тънка заблуда. Тя мислела, че молитвите, които принася пред Бога, постепенно я чистят от греховете. В един момент Духът Божий разкъсва тоя мрак и на нея ѝ става ясно, че Бог я вика да дойде при Него с греховете си, които Той ще прости и очисти с кръвта на Сина Си, Господа Исуса Христа, чрез вяра. Както е писано: „Повярвай в Исуса Христа и ще се спасиш“.

Благодатта не само е приготвила необходимите неща за спасение, тя продължава да действа – работи в душите, които са избрани за спасение.

Благодатта трябва да проникне до най-скроушените кътчета на душата. Нейните корени трябва да издирят тайните, скритите намерения на душата. Благодатта трябва да изсмуче всичката влага на греха, порока, нечестията и да я изхвърли на повърхността – на открито.

Такова е делото на Благодатта с всяка душа, в която е почнала своята работа.

Но тя не се спира дотук. Веднъж организираща и родила новото тяло, задача на Благодатта става осигуряването – тя се превръща в доставчик на ония материали, които хранят новия живот (Филип. 4:15, 16), (Колос. 2:19).

При раздялата с учениците си Господ Исус обещал, че ще им прати Дух Свети, Който щял да пребъде с тях. Същото това обещание се изпълни и за нас. Ние получихме същия Дух Свети и усещаме, че пребъдва в нас, защото ни снабдява с Благодат – Душата ни усеща благо-то Негово действие! Това действие ни чисти от „всяка плътска и духовна нечистота“ (2 Коринт.

7:1). И същевременно ни дава сила да вървим към святост и да растем по образа на Господа Исуса в знание, мъдрост и сила.

За нас, които трябва да се справяме с толкова изкушения, особено силни и трудни, е потребно да сме обучили чувствата си, та да можем да разпознаваме злото от доброто. (Евр. 5:14).

В тази трудна и тежка борба Благодатта е верният и непогрешим водач. Както ни е дала уверението, че греховете ни са простени чрез закланото Агне, Господ наш Исус Христос, като ни е помазала с радостта на нашето изкупване, така това Същото помазание ни учи в пътя на истината (1 Йоан 2:26, 27).

За да се ползваме от помазанието, което не е нищо друго, а действие на Светия Дух, ние трябва да пораснем в благодатта и в познанието на истината, защото всичко, което е написано, е написано за наше поучение и обогатяване в истината.

А за да разберем Писанията, трябва да получим благодат и от Бога. О, колко е широко Божието призвание и какъв подвиг имат пред себе си чадата Божи!

Има духовни движения, които не са от благодатта. Да не забравяме предупреждението: „Не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога“ (1 Йоан 4:1). Ние живеем във време на изобилни духовни изявления. Срещаме хора, които ни разказват за чудесни видения, съновидения и какви ли не чудотворства. Но тия явления са ставали чрез Божие допускане. Дошло е времето да бъдем изпитани и по тоя начин. „Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света“ (1 Йоан 4:1). Да не се плашим, а да се пазим. Никакво любопитство не трябва да ни влече към опитване на духовни неща, за да удовлетворим нашето човешко тщеславие, с цел да станем интересни и важни сред хората, като извършим чудни подвизи. Бог се противи на горделивите и няма да благоволи в тщеславците.

Да се облечем в благодат. Благодатта е броня, която сатанинските стрели не могат да пробият. Тя ни учи да отстъпим от всяка неправда. Под действието на Благодатта нашето сърце, ум и сила са облечени в благодат, милосърдие, кротост, въздържание, търпение, вяра, надежда и любов, а любовта е съвършенството на всичко.

Главната цел на Благодатта е да бъдем спасени и да се яви на човеците Спасителният Божий план, като се призовават грешниците към покорност и послушание на този план.

Навин

Като държи всичко чрез Своего могъщо слово

Всичко около нас, накъдето и да погледнем, се състои от правилно подредени структури и хармонично работещи и под контрол системи. Човекът в своя грях и упорство често излиза вън от контрол, но не е така с естествения свят, защото той се подчинява на Господните закони. Нощта следва деня, лятото идва след пролетта, луната нараства и намалява, близки планети и далечни съзвездия следват необезпокоявани своя път на нощното небе вече хиляди години. Времето на изгревите и залезите е толкова редовно и точно, че може да се изчисли за години напред, както и прииждането и оттеглянето на водите при прилив и отлив са прецизни до секунди. Дори те могат да бъдат проследени назад във времето, спазвайки постоянния характер на годишната орбита на земята около слънцето, дневното завъртане на земята около нейната ос, а приливите и отливите, месечният лунарен цикъл – всички те са установени от Твореца.

Същата хармония се наблюдава и в живата природа. Вижте птиците. Лястовиците и другите прелетни птици пристигат навреме от хиляди километри, правят своите гнезда на същото място, както и предишната година, престояват няколко месеца, за да пораснат техните малки, след което отново ни напускат в късна есен. В градините и полята зелените стъбла на кълновите пробиват твърдата земя и се показват на повърхността също в определено време, за да могат да принесат плода си, преди големите студове да сковат земята. В големите реки съомгата, доплувала от океана, преодолявайки речните бързеи и препятствия, се устремява, за да хвърли хайвера си, точно към онези места, където е започнал нейният живот преди години. В нашите тела циркулацията на кръвта, дишането, усвояването на хранителните вещества са в съвършена хармония и са толкова естествени, че рядко ни правят впечатление (освен в случаите, когато се появи някакъв проблем с тях), докато специалните функции, като например раждането на едно бебе, са така програмирани, че може да се предвиди датата на неговото раждане. И това е изумително.

Природни закони

Всички онези, които са изучавали някои от гореспоменатите явления, ще ви кажат, че те следват добре познати закони, открити след много години наблюдения и измерване. Ясно е, че всичко е хармония, а не хаос. Спазват се определени принципи, които учените наричат природни закони. За вярващия съществуването на тези закони не е изненада. Те водят началото си от мъдростта на Всевишния Бог, който е сложил печата на хармонията и красотата върху всичко, което е сътворил по волята Си. Цялото Божие творение се поддържа от Неговото могъщо Слово (Евр. 1:3). Неговото Слово не е просто закон, който се спазва; Той лично контролира всичко. Вселената не се управлява от науката, тя се управлява от Бога.

Науката ни дава описание и обяснение за естествените процеси. Понякога обясненията са облечени в сложна терминология и елегантни математически изводи. Дори се е твърдяло, че вселената е чиста математика. Сър Джеймс Джийнс (1877–1946), известен английски учен математик, е написал следното:

„По всичко изглежда, че вселената е конструирана от истински математик... Ако вселената е вселена на мисълта, тогава и нейното сътворение трябва да бъде акт на мисълта. Модерните научни теории ни принуждават да приемем наличието на Творец, който работи вън от времето и пространството, които са част от Неговата творба, така както и художникът работи върху своето платно“.

Джийнс е от многото велики мислители, които са дошли до познанието за Твореца само като са съзерцавали уникалното устройство и съвършената хармония на вселената. Едва ли ще използваме неговия израз, за да обрисоваме Бога, но думите му илюстрират истината, изказана от апостола: „Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него, сиреч вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така щото човеците остават без извинение“ (Римл. 1:19–20).

Бог е Създателят и Силата, която поддържа всичко. Той стои над всеки закон, над законите, които Той сам положи за основа. Всички тези

законали, като моралния и духовния, са от полза за всички. Един свят, в който не се спазват законите, би бил опасно място, така както може да бъде едно общество без закони.

Фундаментални закони

Четири фундаментални закона управляват естествения свят. Забележително е, че техните откриватели са признали Бога като Творец за всичките чудесни дела, които те са изучавали.

1. Законът за гравитацията. Най-добре познатото приложение на този всемирен закон е Законът за земното притегляне, който контролира всяко движение по земята. Сър Исак Нютон (1642–1867), който пръв успява да го формулира, е видял в него „замисъл и власт на интелигентен Творец...“, който е Господар на всичко“.

Свързани със Закона на гравитацията са и законите за движението на планетите. Те обясняват и описват как и защо земята и другите планети се движат по елиптични орбити около слънцето. Когато Йохан Кеплер (1571–1630) ги открива, той възкликва: „О, Ти, Който чрез светлината на природата усилаваш в нас копнежа за светлината на Твоята благодат, за да можем чрез тази благодат да достигнем до светлината на Твоето величие, благодаря Ти, Боже, Създателю мой, че си ми дал тази радост да се наслаждавам на Твоето Творение и да се възхищавам на делата на Твоите ръце“ (Кеплер, цитиран в Kepler: Four Hundred Years by Arthur Beer and Peter Beer, Oxford, Pergamon Press, 1975, 526).

2. Законите на електростатиката. Противоположни по знак електрични заряди се привличат, а тези с еднакъв знак се отблъскват със сила, която бързо отслабва с увеличаване на разстоянието между тях. Тези закони заедно със законите на електромагнетизма се наблюдават във всяко кътче на природата и във всеки електрически уред, направен от човешка ръка. Майкъл Фарадей (1791–1867), най-знаменитият физик-експериментатор на 19. век, създател на електромагнитната теория на полето, изобретил електромотора, трансформатора и динамото, е бил проповедник на благовестието и благословен от Бога в своята работа.

3. Законите на термодинамиката. Тези закони са се появили на бял свят през 9 век при из-

следването на топлината и динамиката (движението) на телата. Те управляват всички процеси, промени и реакции, било химически или физически, естествени или технологични. Първият от тях е Законът за запазване на енергията – енергията не може да бъде създадена или унищожена. Защото необятното количество енергия във вселената е получено извън нейните граници – както и Библията ни казва, че това е било така. Вторият Закон на термодинамиката гласи, че всяка енергийна система има тенденцията да намалява своята ентропия (ентропия – физ. Термодинамична величина, функция на топлинното състояние и възможното изменение на състоянието на една материална система, характеризираща степента ѝ на неопределеност). Или с други думи, всяка система от живата или неживата природа, която извършва работа, върви към ентропия, т.е. еволюцията на тази система

е абсолютно изключена! Тези закони са открити и формулирани от Лорд Келвин (Уилям Томсън, 1824–1907). Той е казал: „Науката с положителност потвърждава наличието на Творческа сила“.

4. Законите на живота. Най-основните от тях са Закон за биогенезиса, основан на работата на Пастър (1822–1895), крайъгълен камък в съвременната биология. Той гласи, че живот може да дойде само от живот, т.е. животът не може да се зароди

от мъртва материя. И въпреки всичко един от ключовите моменти в Теорията на еволюцията е твърдението, че това е възможно?! (Представете си колко милиони човеци изучават подобни недомислици, теории, лишени от всякакъв разум. Кой с такава упоритост и настървение прокарва подобни лъжи в съзнанието на хората? – бел. на ред.). Законът за биогенезиса доказва, че това не може да се случи! Само Бог може да постави началото на живот. Работата на Пастър довежда до антисептичната хирургия, пастеризацията, имунизацията и ваксинацията, които са спасили безброй животи. Той е казал: „Колкото повече изучавам природата, толкова повече се възхищавам от работата на Твореца“.

Закон и рег

Във всяка област на науката и технологията, във всяко приложение – от микробиологията до астрономията, от океанографията до вулкано-

**Живот може да
дойде само от
живот. Животът
не може да се
зароди от мърт-
ва материя.**

логията, от компютърните науки до аграрните науки и десетки други, законът и редът са водещи. Ако това не беше така, в науката нямаше да съществуват подобни сфери на знанието и нямаше да има никаква полза от тях.

Тези закони и ред са дар от Бога за Неговото творение, както и човешкият интелект, за да разкрива и прилага законите. За съжаление с много от откритията и приложенията им е злоупотребено в ущърб на човека. Помислете за експлозивите – за строеж на тунели, добив на минерали, но и за направа на бомби и мини. Помислете за злоупотребата с печатните произведения и Интернет и още много други. Умножените знания и възможности алармират за основната човешка дилема – как да изберем между доброто и злото, за какво да използваме ресурсите, как да направим правилния избор. Тук науката е безсилна и не може да предложи упътване.

Но за всички тези, които се интересуват и търсят, ръководство има. То се намира в моралния и духовния закон на Бога: „Законът Господен е съвършен, възвръща душата“ (Пс. 19:7). „Оправяй стъпките ми в словото Си и не оставяй да ме завладее никое беззаконие“ (Пс. 119:133).

Четири фундаментални закона в природата обхващат много други полезни закони и принципи, използвани в специализирани сфери от науката и технологиите, като във всяка от тях те са намерили приложение. Подобна подредба се вижда и в Божия духовен закон. Господ Исус каза, че законът и пророците стоят на две фундаментални заповеди: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум ... а втора, подобна на нея, е тази: да възлюбиш ближния си, както себе си“ (Мат. 22:36 – 40). Или както апостолът изразява това: „Любовта изпълнява закона“ (Римл. 13:10). Много поучения на Светите Писания очертават в детайли специфични особености от всекидневния живот, но фундаменталният закон е законът на любовта. Това е първата и най-важната заповед.

Този съвършен закон на Господа, разкрит в Неговото Слово, ни показва как можем да Го прославим и така да го прилагаме, че да бъде полезен за другите. „Неговото могъщо Слово“ (Евр. 1:3) действа по подобен начин, както и онези природни закони, които вече обсъдихме. Неговите духовни закони съществуват, може би незабелязани от мнозина, но те са от полза за всички нас. Те ни насочват към Бога и Го прославят.

(Следва)

Време за Въпроси

Въпрос: Какво се случва с изкупените, когато починат?

Отговор: Писанията ясно показват, че в момента, когато вярващият умре, неговата душа и дух веднага отиват при Христа, в радостта на Неговото присъствие и в славата, която е приготвена за тях на небесата за вечността. Тялото отива в гроба, връщайки се в пръстта, като Писанията говорят до деня на възкресението (1 Сол. 4:14–17). Ето някои места от Божието Слово, които потвърждават това:

1. Лазар: „Но Авраам рече: Синко, спомни си, че ти си получил своите блага приживе, така и Лазар злините; но сега той тук се утешава, а ти се мъчиш“ (Лука 16: 22–25).

Споредописаното в притчата е очевидно, че в момента на смъртта Лазар съвсем съзнателно се е радвал на присъствието на праведния Авраам – като е споменато например, че ангелите го занасят в Авраамовото лоно, т.е. той се е утешил – израз, който трудно би се приложил за душа, която спи. Ако Лазар е бил в съзнание след своята смърт, то тогава със сигурност същото може да се каже и за вярващите, които умират в настоящия век.

2. Мойсей и Илия: „И ето двама мъже се разговаряха с Него; те бяха Мойсей и Илия, които се явиха в слава и говореха за смъртта Му, която Му предстоеше да изпълни в Ерусалим“ (Лука 9:29–31).

Мойсей и Илия са представени като две съвсем съзнателни личности, които разговарят с Господ Исус за Неговата предстояща смърт на Голгота. И отново, ако това е било истина за тях, то би било нелогично да не е истина и за вярващите, които са повикани в техния дом.

3. Разбойникът на кръста: „А [Исус] му рече: Истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мене в рая“ (Лука 23:43). Тук Господ Исус потвърждава на разбойника, който е разпнат заедно с Него, че още същия ден той ще бъде заедно с Него в рая, а не някога, в необозримото бъдеще. В противен случай това не би имало никакво реално значение за него, ако той трябва да остане в безсъзнание до бъдещото възкресение.

Христовата подготовка на Петър за служение

Взаимоотношенията (сродствата) на вярващия (Част 4)

Мартин Бейкър

(3:1–6) Като невеста по отношение на своя съпруг

(стих 1) „Подобно и вие, жени, покорявайте се на мъжете си, така щото, даже ако някои от тях не се покоряват на словото, да се придобият без словото, чрез обходата на жените си...“

Този стих е подобен на „Жени, подчинявайте се на своите мъже, като длъжност към Господа“ (Ефес. 5:22), където контекстът е християнското поведение, но тук Петър допуска възможността съпругът да не е спасен, т.е. „не се покорява на словото“. Очевидно жената се е обърнала към Господа и е била спасена след женитбата. И в двата случая Бог се прославя чрез доброволното подчинение на жената на своя съпруг, но тук Петър показва най-добрия път вярващата жена да спечели съпруга си за Господа - той може да бъде спечелен не чрез проповеди, а „без словото“, чрез поведението на своята жена, чрез нейния християнски живот и обноски.

(стих 2) „...като видят, че вие се обхождате със страх и чистота“. Когато мъжът всекидневно вижда грижовността на своята съпруга и че се бои от Бога, както и Божествения ред, който тя поддържа в дома, той може да бъде изобличен за грях и да почувства необходимост от Спасител.

(стих 3, 4) „Вашето украшение да не е външно, сиреч, плетене косата, кичене със злато или обличане със скъпи дрехи, но скришният в сърцето живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога“.

Световните модни тенденции се развиват в името на жените и за жените: да бъдат красиви, за да могат да впечатлят околните и да им се харесат по една или друга причина. Този стремеж произлиза от гордостта. Украшенията и облеклото са преходни и са подложени от времето на развала. Акцентирайки на разликата, Петър подчертава, че Бог гледа на сърце, а не на лице (1 Цар. 16:7). Затова той обръща внимание на скритата красота, която се таи в сърцето, която украсява кроткия и смирен дух, послушен на Бога. Тази красота не се повлиява от времето и е „скъпоценна пред Бога“. Това качество би могло да има особено влияние върху невярващите и е средство, което да ги отведе при Христа. Разбира се, всяка крайност в облеклото или неспретнатият външен вид, това, което привлича едни, но отблъсква или смуцава други, биха могли да бъдат пречка на свидетелството. Затова облеклото трябва да бъде скромно, чисто и спретнато,

като по такъв начин то ще е още едно потвърждение за добрия характер.

(стих 5, 6) „Защото така някога и светите жени, които се надяваха на Бога, украсяваха себе си, като се покоряваха на мъжете си; както Сара се покоряваше на Авраама и го наричаше господар. И вие сте нейни дъщери, ако правите добро и не се боите от никакво заплашване“.

Такова е било поведението на Богобоязливите жени от старозаветно време, които, приемайки Божествения ред в своя живот, семейството и дома, са се уповавали и са били послушни на Бога, като са се покорявали на своите съпрузи. Като пример тук е цитирана Сара, която се обръща с почит към Авраам. В Битие 18:12 Сара вътрешно назовава Авраам „свой господар“ и това нейно отношение се проявява в нейния явен живот. Да бъдат наречени „нейни дъщери“ в най-добрия смисъл, означава всички вярващи жени да следват нейния пример и да се стараят да имат нейния характер. И тогава, когато те „правят добро“, т.е. живеят богоугодно като послушни съпруги, те не биха се страхували от поведението на безбожните си съпрузи.

(стих 7) „Също и вие, мъже, живеете благоразумно с жените си, като с по-слаб съсъд, и отдавайте почит на тях като на сънаследници на дадения чрез благодат живот, за да не става препятствие на молитвите ви“.

Сега Петър се обръща към мъжете, за да им покаже тяхната отговорност, която е от особена важност. Съпругът трябва да „живее с жена си“, т.е. те да съставляват едно семейство във всеки аспект на споделения семеен живот, включително да й гарантира физическа, емоционална и материална сигурност. Мъжът трябва да проявява любов, внимание и разбиране към своята съпруга, помнейки, че жените по природа са физически по-слаби и по-зависими, и по-често водени от емоциите, отколкото от рационални логически решения. Библията никъде не учи, че жената е по-нискостояща от мъжа, дори в някои сфери жените могат да бъдат по-компетентни. „Сънаследници на дадения чрез благодат живот“. Тук Петър подчертава, че Божията благодат се споделя и от двамата в семейния живот. Мъжът и жената се допълват един друг във всяко отношение в семейния живот. Те трябва винаги да живеят във взаимно разбирателство, честно и бързо да решават всеки проблем, да имат готовност да поискат прошка, ако е необходимо (Ефес. 4:26), да се стараят да не обръщат внимание на по-маловажните проблеми, „защо-

то любовта покрива множество грехове“

„Да няма препятствие за молитвите ви“. Споделеният молитвен живот на мъжа и жената е от особена важност за Божието благословение в дома и нищо не би трябвало да го спъва.

(стих 8) Като братя по отношение на общението

„А най-после, бъдете всички едномислени, съчувствителни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри“

Като покорен служител на Бога апостолът се обръща към различни групи от вярващи: „А най-после, бъдете всички едномислени“. Това не означава, че ние всички трябва да мислим едно и също нещо, но да имаме ума Христов (Фил. 2:5), като живеем смирено за Божия слава.

„Бъдете съчувствителни...“ Това предполага съчувствие, готовност да споделиш чувствата на другите, следвайки примера на нашия Господ, Който „може да състрадава с нас в нашите немощи“ (Евр. 4:15). Това е било необходимо в контекста на усилените времена, в които Петър пише.

„Бъдете братолюбиви“. Това характеризира живота на истинските християни; то включва не само тези, за които бихме намерили лесен начин да ги обичаме, но изисква усилие на волята да обичаме всички вярващи не само на думи, но и на дело.

„Бъдете милостиви“, т.е. състрадателни, нека да бъдем готови да покажем добрина, без да се бавим (Ефес. 4:32).

„Бъдете смиреномъдри“. Качество, което е толкова необходимо в наши дни. То води началото си от смирението, от грижата за доброто на другите и желанието твоето поведение да е изпълнено с благодат.

Кой друг би могъл да ни бъде най-добрият пример с всички тези качества, ако не Господ Исус Христос? Дано Господ да ни помогне да можем да задържим нашия поглед единствено и само на Него.

(3:9–22) Като страдащи по отношение на техните гонители. Или страдащи поради правдата: „Не въздавайте зло за зло или хула за хула, а напротив, благославяйте...“ Тук става дума за преследването на вярващите и Петър подчертава начина, по който се стига до успеха, за да се обезсили жилото на неприятеля и борбата да се доведе до победата за Господа. Пътят към победата е само един и Господ ни е научил на него: „Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви гонят; за да бъдете чада на вашия Отец...“ (Мат. 5:44, 45). Това направи и Той на кръста, когато се молеше за своите мъчители: „Отче, прости им, защото не знаят какво вършат“. Апостол Павел наставлява по същия начин: „Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто“

(Римл. 12:20, 21). „Понеже на това бяхте призвани“, защото това е Божият път на победа за тези, които са преследвани.

(стих 10–12) Защото „Който желае да обича живота и да види добри дни, нека пази езика си от зло и устните си от лъжливо говорене; Нека се отклонява от зло и да върши добро; Нека търси мир и да се стреми към него. Защото очите на Господа са върху праведните и ушите Му към тяхната молитва; Но лицето на Господа е против ония, които вършат зло“. Тези стихове са цитат от Псалом 34:12–16 и потвърждават, че Божието благословение почива върху онези, които се въздържат от злословене и мразят злите дела, онези, които вършат добро и търсят мир и правда. Изразът „да обича живота и да види добри дни“ не означава да търсиш материално благоденствие, а онова качество на живота, което е угодно на Бога и е според Неговото Слово. Езикът и това, което изговарят устните, трябва да са под Божий контрол и на злото трябва да се отговаря с добро „Защото това, като правиш, ще натрупах жар на главата му“ (Римл. 12:20). Вярващият трябва да търси мир на всяка цена. Из очертанията на кръста се чува гласът на Княза на мира: „Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам, както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои“ (Йоан 14:27). „Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте, Аз победих света“ (Йоан 16:33). „Защото очите на Господа са върху праведните“ (1 Петр. 3:12) и ние не сме сами – Той се грижи за нас. Това, че „Неговите уши са отворени за техните молитви“, означава, че Той се обръща към Своите деца, за да ги подкрепи в тяхната борба срещу злото. Неговото лице е против онези, които вършат зло, които се противопоставят на Него и на Неговото Слово, и тези, които не са се покаяли, ще застанат пред Неговото лице в Съдния ден (виж Откр. 6:15–17: „...скрийте ни от лицето на седящия на престола...“)

(стих 13) „И кой ще ви стори зло, ако сте ревностни за доброто?“ Ако вярващите следват това, което е добро, те, общо казано, ще избегнат множество злини. Отговорът би трябвало да бъде, че никой не може да ни навреди, но много от тези, които следват доброто, т.е. следват Христа и Неговото учение, често пъти са подложени на преследвания и дори смърт. Отговорът на този очевиден парадокс е, че „най-лошото, което неприятелят може да направи на християнина, не е свързано с вечността, той може да нарани неговото тяло, но не може да повреди душата му“ (William Macdonald). „Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?“ (Римл. 8:31).

(стих 14) „Но даже ако пострадате за правдата, блажени сте“. Съществува такава веројатност, но не е казано със сигурност, че може да

изпитае и страдание. Но дори и да пострадате – „блажени сте“. Това напомня за едно друго място в Божието Слово, където се говори за блаженствата (Мат. 5:10–12). За да утвърди Своята слава, Бог винаги показва Своята власт над страданията; Той употребява страданията, за да даде благословение на други, и Той благославя тези, които страдат (W. M.).

А „от тяхното застрашаване не се бойте, нито се смущавайте“. Каква трябва да е тази увереност, която кара мъчениците за Христа да посрещат с тихо упование всички гонения? Пример за това е Поликарп, който 86 години е бил верен Христов слуга и след това храбър Негов мъченик. Вярващият има пълно доверие на Господа и дава място на Неговото работене според волята Му.

(стих 15) „Но почитайте със сърцата си Христа като Господ“. Това е цитат от Исаия 8:12, 13, в който Исаия предупреждава за заговор и подтиква хората да се уповават единствено на Господа. По същия начин и Петър увеща своите читатели да почитат Господа Бога като пълновластен Господар на техните сърца и живот, да Му бъдат послушни във всеки аспект и при всяко обстоятелство. И тогава, когато Господ Исус Христос управлява нашия живот, ние ще сме готови да дадем живо свидетелство за Него всеки път когато сме предизвикани или попитани за причината за надеждата в нас. На това ние трябва да отговаряме с кротост и страхопочитание.

(стих 16) „Имайте чиста съвест“, т.е. когато сме невинни спрямо каквото и да е престъпление и сме в правилни взаимоотношения с Бога и човеците. Тогава ще имаме смелостта да преминем през всякакви изпитания. Ако нашето поведение е добро и почитащо Христа, останалите човеци могат да продължат да ни критикуват и да ни осъждат, и да говорят клевети срещу нас, но когато истината огрее техните сърца, те ще видят, че това, в което са ни обвинявали, е лъжа и обвинителите ще бъдат засрамени.

(стих 17) Понякога Бог допуска страдание в живота на вярващия, за да бъдем „съобразни с образа на Сина Му“ (Римл. 8:28, 29). Със сигурност тези страдания са за наше добро. Но ако страдаме поради някое злодеяние, то в това няма похвала.

(стих 18) „Защото и Христос един път пострада за греховете...“ Във връзка със страданията, претърпени от християните – често пъти заради правдата, Петър накрая стига до заключението чрез дадения от Бога отговор по този въпрос – Христовите страдания на кръста: това е изкупителната жертва, която освобождава покаяващите се и вярващи грешници от наказанието за техните грехове. Тази изкупителна жертва е дадена веднъж завинаги, вечна в нейния

резултат, тя застава на наше място, като поема наказанието за нашата вина – Праведният за неправомерните. Тя е примирителна, за да ни приведе пред Бога. Тя е изпълнена по насилствен начин – „бидейки умъртвен по плът“, и приключи чрез възкресение – Той бе „оживотворен чрез Светия Дух“.

(стихове 19, 20) Това са два трудни за тълкуване стиха, като грешките, които се допускат, се разпространяват под формата на такива погрешни схващания като съществуването на чистилице и световно спасение. Но чрез внимателно разглеждане на контекста следното разсъждение изглежда най-достоверно: Ной е проповедник на правдата (2 Петр. 2:5) до всички човеци, които живеят по негово време, докато строи ковчега, за период от 120 години (виж Битие 6:3), „когато Божието дълготърпение ги чакаше“. Това е Христос, който чрез Светия Дух проповядва в онези дни чрез Ной на човеците, които бяха непокорни и в неверието си загинаха в Потопа. Именно техните духове са затворени в „тъмница“, очаквайки Божия съд. Но само малцина, т.е. осем души, бяха спасени от водата. (Те не бяха спасени чрез вода: водата не е била спасител, а е изпратена за възмездие и съд, в който Бог поставя в безопасност малцината, които са определени за спасение. (W. M.). Те са били в кораба (Ноевия ковчег), картина на Господ Исус Христос. Христос понесе върху Себе Си яростта на Божия съд поради нашия грях, така щото няма никакво осъждение за тези, които са в Христа Исуса (Йоан 5:24; Римл. 8:1a).

(стихове 21, 22) Съществува и една символика, която говори за нашето спасение – кръщението. Тук нашето спасение не се базира на кръщението, а на факт – смъртта на Христос на Голгота. Той бе кръстен във водите на осъждението (виж Лука 12:50): „Но имам кръщение, с което трябва да се кръстя...“ (виж също Пс. 42:7). И сега, разбира се, смъртта на Христос може да ни спаси, но само когато ние лично, от сърце се покаем за греха и приемем Исуса Христа като наш Спасител и Господ. Така ние се отъждествяваме с Него, в Неговата смърт, погребение и възкресение, т.е. „Съразпнати с Христа“ (Гал. 2:20); „чрез кръщението ние се погребяхме с Него...“ (Римл. 6:4) и „както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот“ (Римл. 6:4). Водното кръщение чрез пълно потапяне във вода представлява това отъждествяване. Това истинско кръщение няма никаква връзка с каквито и да е други форми на церемониални измивания или така наречени кръщения, свързани с отмиването на плътската нечистота по някакъв начин, а е „позива към Бога на чиста съвест“. А това зависи от

На стр. 19

ЮДИТ

IX част

Един от тях се изправи:
- Вие ходите навсякъде само за да заблуждавате народа с вашето „Евангелие“. Познаваме ви добре вас, проповедниците; отдавна трябваше да ви се търкулнат главите и това ще стане някога! Къде бяхте по-рано? Защо на богатите не проповядвахте покаяние, когато потискаха работниците, та да се покаят и да престанат да ги тъпчат. Сега, когато ние въстанахме с оръжие в ръка против тях, вие сте тръгнали сред нас да ни плашите с ада, да ни казвате, че сме грешни, да ни говорите за Христовата любов и да ни учите да се обичаме. Ето нашата любов към вас. - При тия думи той извади сабята си и я развъртя. - На ви сега, с такъв език на любов ще се справим сега с всички такива като вас!

Обръщайки се към Юдит, продължи:

- По лицето ти личи, че не те е пекло слънцето на полето, че не си дишала тежкия мръсен въздух на фабриката, а навярно си се таила в някое гнездо на оси. Сега, когато ние поразбутахме гнездата ви, полетяхте на разни страни да ни каните на любов и милост. Ще ви покажем ние на вас и на вашия Христос нашата любов! Пък се и намират още смахнати да я слушат какво чете от своето Евангелие, от тая стара книга на басни и измислици, пък и плачат отгоре на това като жени! Погледнете лицето ѝ (при това той насочи сабята си към нея). Тя даже не е руския, навярно е еврейка. Евреите разпнали Христа, както ви чете от Евангелието, а сега пък тая еврейка ви чете, че Христос бил Бог. Видяш ли каква била работата? Трябва да се прогони оттук! Или по-добре да се обеси!

При тези думи войникът се изсмя с един страшен, вледеняващ смях.

Докато говореше войникът комунист, Юдит стоеше мълчаливо с отвореното евангелие в ръка и гледаше с приветлив поглед насъбралите се.

- Да, всичко, което казва нашият приятел, е вярно - поде тя, когато комунистът млъкна. - Той казва, че съм еврейка и че не съм работила полска работа и във фабрика, а съм живяла в

хубава къща и в изобилие. Всичко това е така, той не се лъже. Само че не загубата на имота ме е накарала да напусна семейното огнище и не желанието да мамя хората, а любовта ми към моя Господ Исус Христос и към всички хора.

Още от малка са ме учили на това, което каза приятелят: че Христос е бил измамник и че Евангелието е лъжовно. По-рано и аз вярвах в това и живеех така, както живеят другите. Но аз благодаря на моя Изкупител, че Той ми даде възможност веднъж да попадна на такова събрание като това, където се чете Словото Божие и се говори за Христа. Там за пръв път разбрах, че Христос не е измамник, а сам Господ Бог, който е създал всички нас, Който после е дошъл на тази земя и е умрял заради нас, за да ни освободи от греха, да ни примири с Бога и помежду ни.

Грехът е разделил хората на богати и бедни, на руснаци, немци, англичани, евреи и т.н. Като следствие от греха хората враждуват помежду си, преследват се, убиват се, замислят братоубийствени войни и революции, които разрушават всичко. Но Христос дойде отново да съедини всички в един народ, в едно стадо. Щом разбрах от Евангелието това, престанах да се считам еврейка; разбрах, че всички са братя и сестри и всички трябва да си помагат, да се обичат, както иска и учи на това Исус Христос.

От деня на моето обръщане към Христа, аз реших да тръгна и да кажа на всеки за тази чудна и радостна вест, за любовта Христова.

Това и говоря днес на събралите се тук, в тоя дом. Нима този, който убива, не е човек, както и убитият? Не е ли страшна и за него насилническата, преждевременната смърт? Нима жена, деца и родители не плачат за своите близки, които са убивани по такъв начин? Ето и тук има няколко въоръжени младежи. Нима вашите майки не ще проливат горчиви сълзи, ако узнаят, че и вие сте зверски умъртвени?

Може би някои от вас са оставили малки деца вкъщи. Нима те няма да страдат, когато останат сираци? Ами вие самите, всеки от вас, нима искате да умрете? Всеки ден ви грози смърт от такива като вас, въоръжени.

Но всичко това не е най-страшното, а какво ви чака там, след гроба! Рано или късно смъртта идва, без изключение. Както е животът тук, така ще живеем и там, и то вечно. Смъртта ще освободи духа от тялото, но няма да го освободи от греха, от вечната мъка. Съвестта ни няма да се смири с отнемане на живота тук. Напротив, при тоя преход само ще се изявят мислите, думите и делата ни. О, какъв ужас ще бъде да се видим такива, каквито сме всъщност! Къде да се скрием? Да избягаме от самите себе си и от нашите дела, които ни следват? Това е невъзможно!

Сега, докато още не е късно, Господ ви кани. Той иска да умие в кръвта си всяко замърсено сърце, което се кае чистосърдечно пред Него. Той вече уми моето сърце, когато за пръв път чух за Неговото дело. Той ще умие и вашите сърца още сега, в тоя час. Елате и вие при Него с покаяние, открийте с молитва сърцата си пред Него!

Мнозина проливаха сълзи на разкаяние, като слушаха това искрено, излизащо от сърцето свидетелство. Но този, който ѝ възрази, стана по-нетърпелив. С изпълнен със закана поглед той гледаше застаналата пред него Юдит и от време от време удряше по пода с извадената сабя. При последните думи на призив той бързо излезе от стаята и с ужасяващи псувни затвори вратата след себе си.

- Скоро ще си платиш за тия си думи - подхвърли той заканително на Юдит...

Минаваше ден след ден. През цялото време вилнееше вятър, а дъждът валеше непрестанно. Всичко наоколо беше навъсено и мрачно. Като че ли над всичко беше прострян някакъв тъмен смъртен саван. Погълната изцяло от грижите за болните и стремежа да отведе при Христа жадуващи души за покой, Юдит не обръщаше никакво внимание на суровата и скучна есенна действителност. За нея като че ли всичко беше озарено, сияйно! Нощно време, по тъмно, тя ходеше из калните улици, посещавайки тези, които са в нужда и трябва да им се помогне. Където и да отидеше, навсякъде пръскаше Христови зари в долината на греха и смъртта, като разпространяваше дарения ѝ от Господа дълбок сърдечен мир.

Тя дори не забелязваше, че над нея все повече се сгъстяват зловещи тъмни облаци. Любовта към загиващите и очигащи Господнето пришествие души я караше до последния момент да гледа на всичко с надежда и радост. А всеки ден мъглата около нея все повече се сгъстяваше. Дяволът, князът на тъмнината и на всяко зло в тоя свят, не можеше да спи и да гледа

равнодушно как благодарение на тази слаба, но вярваща Христова слугиня една след друга душите се освобождаваха от силата на мрака, от неговата демонска власт.

Напоследък Дяволът все по-често насочваше срещу нея жестоки, задебели в злодеяния сърца. На тези тъмни души не им харесваше светлината, която тя пръскаше навред, и те все повече се ожесточаваха срещу нея, докато тяхната злоба не се изроди в едно жестоко злодеяние.

На едно от техните съвещания те решили да убият всички, които им напомнят греховете и Божия съд, който ги чака. Решено било да премахнат светилника от своя мрачен, водещ към погибел път. След няколко дни това решение било изпълнено.

Един навъсен есенен ден на разсъмване непознат човек вървял през засените ниви от едно село за друго, като се озъртал настрани. Отминалата нощ била доста студена и замръзналите буци пръст позволявали на непознатия да върви и без път. При това можело да се забележи, че самият пътник старателно избягвал пътя и се промъквал по ниските места и урвите. Като че ли се криел от някого и искал да скрие дирите си.

По лицето му била изписана дълбока печал. От време на време тежки въздишки се изтръгвали от гърдите му и той често вдигал взор към небето. След последната височина той се спуснал към простиращата се пред него низина, в която било разположено малкото селце Андреевка, потънало в гъста утринна мъгла.

Пътникът спрял. Поогледал се внимателно и започнал да се промъква през засажените с дървета градини. До него вече долитали хорските разговори и звуците от събудилите се от утрешната виделина домашни птици и добитък.

Като стигнал до края на селото, той се отправил към една от къщите, зад градината на която имало голям плевник. По-рано там хранели добитъка, а сега, съвсем изоставен, представлявал просто грамаден полуразрушен навес. Като го доближил, пътникът още веднъж се спрял, огледал се и тръгнал към постройката. Лицето му в този момент било бледо, устните му – стиснати здраво, като че ли се готвел за някаква важна и сериозна среща. С трепереща ръка внимателно открял тежката врата, която заскърцала с ръждясалите си панти,

влязъл вътре и здраво я затворил след себе си. Като направил няколко крачки навътре в плевника, той се спрял пред някакъв, лежащ пред него, предмет, който трудно се разпознавал в дрезгавината.

Трябвало да поотвори вратата, за да стане по-светло. Пред очите на влезлия се разкрила грозна картина. На няколко крачки от вратата лежал трупът на младо момиче, насечено със сабя. Личало, че в момента на жестокото убийство жертвата е била на колене, като за молитва. Лявата ѝ, вдървена вече ръка държала притисната до гърдите Библия, която била обляна в кръв. Дясната била под клюмналата глава, насечена на няколко места.

Непознатият постоял мълчаливо няколко минути, вторачил взор над мъченицата, и тежка въздишка се изтръгнала от изпълнените му с болка гърди.

„Бедната Юдит!“ проговорил тихо той. „Ето къде намери своя край. Но ти си щастлива, сега ти си там, при Онзи, Комуто ти отдаде безрезервно своето златно сърце, за Когото ти живя тук, на земята, и за Когото понесе радостно своята мъченическа смърт. Може би скоро и моя край ще дойде, може би твоят „дядо“ скоро ще бъде при теб!“

„Да се остава тук, е много опасно“, промълвил след малко той. „Убийците са все още наоколо и ако ме подушат, същата участ ме чака и мен. А пък може би за мен е още рано да ида при нея. Колко много работа има още... Няма възможност дори и да се погребее!“

Като погледнал за последен път мъртвото момиче, той, излизайки от плевника, отново поел през урви и низини към друго селце.

Юдит умря. Умря с любов и благословия за своите палачи.

Един ден преди да умре тя се простила със своя „дядо“ и заедно с другите съмишленици след молитва потеглили за съседното село, където започнала обичайната си работа – да свидетелства за Христовата любов с думи и дела, да помага на нуждаещи се и на болни. Към 4 часа през деня в стаята, където била тя, се събрали много хора, за да слушат това, което чете и обяснява.

Този ден Юдит свидетелствала за Христа с голяма любов. За нея Господ бил така близко този ден, както никога по-рано, като че го виждала с очите си да седи насреща ѝ сред другите присъстващи. Насъбрали се я слушали с напрегнато внимание. И както свидетелствала, няколко въоръжени войници се втурнали вътре. Изглеждало, че идват да изпълнят отдавна замислено решение.

– Веднага се разпръснете, ако ви е мил животът – викнал на слушателите единият от тях. – Трябва ни само ей тази – и посочил стоящата отпред Юдит.

При тези думи един войник с извадена сабя се приближил до Юдит, която държала отворена Библия.

Слушателите, смаяни, свикнали на масови убийства, знаели, че тези хора не се спират пред нищо, и се разбягали, а Юдит останала самичка пред палачите.

Коя си ти? – запитал я един. – Кой те прати да сееш тия дивотии сред народа? Кой те подкупи да идваш и да разправяш на нашите войници да обичат ближния си и враговете си, когато те са повикани да затриват без всяка милост? Говори веднага, това е последната ти дума!

Юдит мълчаливо и със съжаление гледала стоящите пред нея въоръжени хора, след минута пауза рекла:

– Коя съм аз? Вие навярно отдавна вече знаете. Впрочем, още веднъж мога да ви кажа, че съм еврейка и съм повярвала в Христа, Негова последователка съм и Негова ученичка. Той ме прати до всички хора и до вас, за да кажа, че Той, Исус Христос, е умрял за всички - и за вас, че Той ви обича и все още от все сърце ви кани да се обърнете към Него и да се откажете от порочния живот.

Той ме изкупи, като предаде себе си в жертва. Той е платил за мен с цената на кръвта си, пролята на Голгота. Това той е сторил и за вас. Той ви люби със своята безпределна любов и е пратил мен да проглася днес и на вас Неговата пречудна любов.

– Зинков, заповядай на своята сабя да накара да млъкне тая дърдорка, достатъчно сме слушали такива слова – извика груповият началник на войника, който я разпитваше. Впрочем, не си струва да се цапа подът на тая стая с нейната кръв, закарайте я в плевника или в обора!

Ела с мен – заповядал стоящият до нея войник, извеждайки я навън. Другите, с извадени саби в ръка, я набиколили. Всички се отправили към занемарения плевник навън.

Юдит разбрала, че вече е настъпил сетният ѝ час на земята. Още миг и навеки ще се съедини със своя обичан Изкупител и Господ. Вървейки между въоръжените, без да изпитва страх, тя през цялото време говорела за Исусовата любов към тях и за необходимостта да предадат сърцата си Нему.

Като влязла в плевника, тя веднага коленичила и за последен път се обърнала към Бога с молитва за своите родители:

– При тебе идвам, о, мой Спасителю и Господи, но ти сам знаеш, че тук още остават тия, които аз така горещо обичам. Моля ти се, Боже мой, не ги оставяй да погинат в греховете си, но ги обърни към Теб! Прости на майка ми за постъпката ѝ с мен, не ѝ вменявай тоя грях!

Някаква сила задържала ръцете на палачите, докато Юдит се молела за последен път Богу. Те като че ли стояли вкаменени и мълчаливо гледали коленичилата девица. Невидима ръка ги задържала от грубости и поругание с нея.

– Прости, Господи мой, и на тия бедни хора, които се канят да вземат моя земен живот. Не им зачитай тоя грях, но се допри с прободената твоя ръка до сърцата им и ги обърни към Тебе! Прости и не вменявай на тях моята кръв, защото не знаят що вършат!...

При последните ѝ думи сабята на палача пробляснала и с леко свистене се стоварила върху главата и тялото на жертвата. Последните думи на молитвата ѝ замрели недовършени на устата ѝ и струя кръв опръскала палачите...

Палачите се спогледали и мълчаливо напуснали плевника. Спокойствието, с което посрещнала Юдит своята смърт, и нейната последна молитва за тях поразили жестоките им и закоравели в кръвопролития сърца и оковали устата им, но съвестта им заговорила. С наведени глави, без да проговорят и дума, те си отишли.

На втория ден дядото, който бил в друго село, като узнал за края на Юдит, се промъкнал рано заранта тайно от убийците и отишъл на мястото, където била посечена. Нямаło възможност той със своите сътрудници да погребат починалата, затова помолил местните жители да извършат обряда за погребението ѝ. Никой от приятелите ѝ и близките ѝ не присъствал на погребението ѝ. Но Този, за когото тя живя и за когото умря, присъствал, верен на обещанието си, съпроводил тленните ѝ останки и чрез смъртта ѝ говорел на селяните, които съпровождали мъртвата:

– О, колко много обичаше тя хората – казваха, просълзени, селяните, като спускаха студено то ѝ тяло в гроба. – Колко много добрини е правила в нашия край, на болни и нуждаещи се! При това всичко вършеше, без да очаква благодарност от нас, и нищо не искаше за своя труд. И винаги казваше: „На мен за всичко ми е платил моят Изкупител Исус Христос“. Личеше си, че тя обичаше с всичкото си сърце Бога! Еврейка, а пък колко много почиташе Христа, колко горещо Му се молеше!

– Да, както говореше, така и живееше, животът ѝ съвпадаше с думите ѝ – забеляза друг.

– Ето и книжката, от която тя винаги четеше

много хубави неща, която притискаше с ръката до гърдите си и след като склопи очи. Трябва да е била много скъпа за нея! Преди смъртта си на колене и с книгата в ръка се молеше!

При тия думи селянинът изтрил с края на кожата си търкулналите се сълзи по обраслите с брада страни.

– Нека турнем и книжката при нея – казал и друг, с лопата в ръка, загребнал пръст.

– О, да, трябва, в книжката и листата са опръскани със собствената ѝ кръв, да погребем и нея – съгласили се другите.

– Царство твое небесно, мила госпожице, ние не те познаваме коя си ти и откъде си! Но ти така обичаше всички нас, ние видяхме това и го опитахме. – При тези думи започнали да хвърлят пръст върху пуснатия сандък с мъртвата.

– Ах, дано Бог милостив прати нам, грешните, повече такива добри хора – проговори с въздишка един от тия, които зариваха гроба. – Защо има толкова много лоши хора? – А малко добри и даже тия, последните, изби. В нашия край има няколко такива добри хорица, те, горките, не могат даже да се покажат да погребат своята спътница! И тях винаги ще ги затриват!

– Тодоре, за това не приказвай нищо, кой знае, и стените имат уши, може би ще подслуша някой и ще навлечем беда на нещастните хорица.

Земята завинаги скъта студеното безжизнено тяло на Юдит. Никой вече нямаше да я види сред хората. Но делото на любовта, което тя извърши тук, дълго време ще живее в сърцата на тези, които получиха нейната любов. Мнозина, видели и чули, ще я срещнат в славата на Онзи, когото тя обичаше с цялото си сърце. Много бисери ще блестят на нейния венец, който ще краси вечно нейното мило лице.

– Тя чакаше Него и Той дойде за нея, и си я прибра от тая земя – каза „дядото“ на своите сътрудници, събрали се след смъртта ѝ. Нека продължаваме нейната свята обхода. Дано Господ прати много още такива самоотвержени работници! Нивата е пожълтяла, а работниците са малко. Тя вече пожъна и прибра определената ѝ част от Бога. Малко живя, а много неща свърши, и Той я повика, Христовата невеста отиде при своя небесен съпруг!

Ние оставаме. Изглежда, че още трябва да работим: да не сме боязливи и лениви, нека ревностно извършим повереното нам свято дело. И пред нас лежи тоя път. Бог да ни помага! Да не ни смуцава, че не е с нас милата Юдит, да вървим...

Канада, 8 април 1927 г.

България, 14 септември 1932 г.

моето лично отношение към завършеното дело на Христа на Голгота, чрез което дело моят личен проблем с греха е разрешен. Но как да знам, че Бог е приел Христовата жертва? Защото Той Го възкреси от мъртвите, а отговорът да имаме чиста съвест е пряко свързан с възкресението на Христа от мъртвите. Петър допълва картината на Христовата победа: „Който е отдясно на Бога, като се е възнесъл на небето...“ (сравни още с Евр. 1:20, 21; Евр. 1:3; 8:1; 10:12). „...и Комуто се покориха ангели, власти и сили“ (сравни с Евр. 1:13), „Седи отдясно Ми, докле положи враговете ти за твое подножие“.

(Глава 4, стих 1) „И тъй, понеже Христос страда по плът, въоръжете се и вие със същата мисъл, защото пострадалият по плът се е оставил от греха“. Този стих е тясно свързан с предишните: „...и Христос пострада за вас, и ви остави пример...“ (2:21) „Защото и Христос един път пострада за греховете, Праведният за неправедните“ (3:18). Господ Исус бе готов както да страда за правдата, така и да разреши проблема с греха, като пострада на кръста. И двата пътя в тази духовна битка със злото, за да се плати пълната цена, отвеждаха до страдание на плътта. Затова Петър подтиква своите читатели да възприемат същото отношение, както Христос: да се въоръжат с ума Христов: „не моята воля, но Твоята да бъде“. За вярващия, който страда по плът заради правдата – заради Христа, Бог е сломил силата на греха в неговия живот. „...се е оставил от греха“ не означава, че той не може да съгреша отново (виж 1 Йоан 2:1), а че силата на греха е омаломощена в живота на новородените. „Когато един човек страда поради това, че е отхвърлил греха, това означава, че този човек не е контролиран от волята на плътта“ (W. M.).

(стих 2) Желанието на такъв вярващ е да прекара остатък от своя живот, изпълнявайки Божията воля, вместо да живее егоистичен живот в похотта на плътта (Ефес. 4:17–19). Времето е ценно за вярващия и би трябвало да бъде употребено за Бога. Веднъж преминало, то не може да се върне назад и ние ще бъдем отговорни пред съдния престол на Христос за това, как сме го употребили (Римл. 14:12; 2 Кор. 5:10). Цел на всеки вярващ е да разбере каква е Божията воля за него и да употреби времето, което му е подарено, за да я изпълни (виж Римл. 12:1, 2).

(стих 3) „Защото доволно е миналото време, когато сте живели така, както желаят да живеят езичниците, като сте прекарвали в нечистоти, в страсти, във винопийства, в пирования, в опивания и в омразните идолослужения“. Тук, както и в Ефес. 4:17–19 („помрачени в разума и странни

на живота от Бога поради невежеството, което е в тях, и поради закоравяването на сърцето им; които, изгубили чувство, са се предали на сладострастие, да вършат ненаситно всякаква нечистота“), апостолът описва „желания път от езичниците“, т.е. пътя на света, в който, казва Петър, „сте живели така“. Това е била неговата характеристика, която е валидна и днес – неморалност от всякакъв вид, прекомерна употреба на алкохол и идолослужения. Петър се изразява достатъчно ясно: „Защото доволно е миналото време, когато сте живели така... вие приключихте с него“ (виж още Ефес. 2:1–10; стихове 12, 13 – „А сега в Христа Исуса вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо чрез кръвта на Христа“).

(стих 4) „Относно това те се и чудят, и ви хулят, за гдето не тичате с тях в същата крайност на разврата“. Разбира се, невярващите нито знаят, нито разбират източника на нашия нов живот, той е скрит от тях, така че те се „чудят, и хулят за гдето не тичате в същата крайност на разврата“. Обърнете внимание на думата „тичат“, която обяснява характера на такъв начин на живот – с какво настървение тичат към погибел, заблудени и увлечени в своята слепота. Дори нещо повече: тяхното невежество и слепотата им ще ги накарат да „говорят зло за вас“ и да ви преследват.

(стих 5) „...но те ще отговорят пред Онзи, Който скоро ще съди живите и мъртвите“. Невярващите ще бъдат отговорни за всяко свое деяние пред Праведния Съдия на определеното от Него време. Той е готов да ги повика пред Своя Трон, за да отсъди за „живите и мъртвите“. Очевидно Петър има предвид невярващите. Тези от тях, които са живи, ще бъдат съдени преди началото на хилядагодишното царство на Христа (съд над народите, Мат. 25:31–46), а тези от нечестивите, които са мъртви, ще бъдат съдени пред Великия Бял Престол в края на хилядагодишното царство на Христа (Откр. 20:11, 12). Времето е фиксирано, критерият е праведността и Съдията е посочен – Господ Исус Христос (Йоан 5:22; Деян. 17:31). Осъждането на нечестивите ще бъде доказателство за правдата на децата на Бога (W. M.).

(стих 6) „...понеже затова беше проповядвано благовестието и на мъртвите, тъй щото, като бъдат съдени по човешки в плът, да живеят по Бога в дух“. Това може да означава единствено, че Благовестието е било проповядвано, и тези, които са повярвали в него, са били преследвани. Очевидно някои от тях са били убити мъченически и са умрели за Христа. Тези вярващи са били осъдени от човеци в плът, но са били реабилитирани от Бога „и живеят по Бога в дух“. Това означава, че те се радват на вечния живот с Бога в небето (W. M.).

(следва)

Културно Триединство

1. ПОЛИТИЧЕСКО СВЕТОВНО ЕДИНСТВО

Ако според книгата Откровение, глава 13, „всички, които живеят на земята” се покланят на звяра (стих 8) и „всички” – малки и големи, получават неговия белег (стих 16), ако „не може никой да купува или да продава” (стих 17), ако „бъдат избити ония, които не се покланят на зверовия образ” (стих 15), това показва само едно – зараждане на човешка система, която ще обхване политически и граждански всички хора на света. Тази система в голяма степен ще бъде строга, ще надзирава всеки индивидуално; ще действа енергично и няма да толерира каквато и да е опозиция; ще упражнява върховно правораздаване.

Това означава, че библейските пророчества предсказват едно глобално сътрудничество от и с всяка част на земята, едно гигантско образувание, съставено от всички системи, едно универсално обединение на човечеството с едно управление. „И даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ” (Откр. 13:7). Това е едно обединение на противоположни неща: на възторг (Откр. 13:4) и на страх (Откр. 13:5), на всеобщо щастие (Откр. 11:7–10, специално стих 10), и безпощадна строгост (Откр. 11:7; 13:10, 17; 17:6), на идеалистична култура и деспотизъм (Откр. 17:6). Центростремителните сили на

мнозинството надделяват над центробежните сили на малцинството. Това е една дръзка постройка на Вавилонска кула в Края на времената (Битие 11:1–4; сравни с Откр. 13:7), апогейт в стремежа на човечеството за цялостно самоизкупление без Бога.

Божие Слово използва символичен език, за да се обрисова апокалиптичната картина на състоянието на света в Края на времената, и тази картина представлява съвкупност от всички световни империи, като финалният продукт на всички отхвърлящи Бога световни усилия на започналото преди хилядолетия състезание на човечеството с Бога се концентрира в образа на звяра, който в книгата Откровение е представен като един образ (Откр. 13:2), докато в пророчествата на Данаил същият този звяръ е показан като четири звяра:

Вавилонската империя – лъв
Персийската империя – мечка
Гръцката империя – леопард

Четвъртият звяръ има твърде страховит образ – „страшен и ужасен и твърде як” (Дан. 7:2–8).

Но антихристиянският Звяръ е синтез на всички тези образи в едно, както е показано в Откровение 13:1–4. Формата на тялото му е като на леопард, краката му – като на мечка, устата му – като уста на лъв, а като цяло е чудовище, на което змеят вдъхва живот (Откр. 13:2).

Същата идея ни се внушава и от числеността

на главите и рогата. Вавилонският лъв е имал една глава, както и персийската мечка, гръцкият леопард е имал четири глави, а ужасяващият четвърти звяр е имал една, така че обобщеният образ е на Звяр със седем глави. А колкото до техните рокове, първите три не са имали, но последният звяр е притежавал десет. Така всички заедно имат седем глави и десет рога, точно колкото е имал първият Звяр (Откровение 13:1). Но тъй като този звяр е точно копие на Змея „който имаше седем глави и десет рога“ (Откр. 12:3), става ясно, че цялостното развитие на неговото проявление е контролирано от „бога на този свят“, че Змеят стои зад целия лабиринт от човешки дела (1 Йоан 5:19) и че историята на грешника е едно своеобразно себеоткровение на Дявола, едно шокиращо извращение на древното евангелие на змията: „Вие ще бъдете като... Сатана, вашия бог“.

Става ясно, че властта на Антихриста не се разпростира над целия свят в началото на неговия възход и той трябва преди всичко да се бори за своето политическо място в света. Въздигайки се в един от регионите, който някога в миналото е принадлежал на старата Римска империя, той ще го издигне над всички останали съседни региони и постепенно ще разшири своето влияние и над по-отдалечените области. По всяка вероятност това обединение на държавите под общ символ и идея, изискващо време, ще стане под влияние на духа на Антихриста, т. е. на Змея (Дявола), и чак след като подготви почвата, ще предаде цялата си власт и престола си на човека на погибелта (Антихриста), чийто физически образ бързо ще стане познат на целия свят. Именно една такава картина ни се описва в началото на глава 13 от Откровение: „И видях звяр, който излизаше от морето... и змеят даде нему силата си, престола си и голяма власт“.

В Края на времената Антихриста ще придобие голяма власт, особено над група региони, която ще съществува в границите на четвъртото световно царство, според книгата на Данаил (Откр. 17:12). Това отговаря на десетте пръста на нозете от образа в съня на Навуходоносор (Дан. 2:41), както и на десетте рога на четвъртия звяр от видението на Данаил (Дан. 7:7, 24).

Между тези десет рога Антихриста се появява първо като малък рог, който впоследствие надминава всички останали по размер и сила. С това именно десетрогово царство като негова сфера на господство той ще разшири своето влияние над всички останали човеци, дори и те в началото да не са обединени с неговото

царство.

С непрекъснатото увеличаване на своята власт той ще съсредоточи под свой контрол политическия, индустриалния и търговския, както и религиозния, и философския живот на целия свят. Той ще разреши гражданските и социалните проблеми на хората, ще стимулира техния ентусиазъм и ще потиска техните религии (2 Сол. 2:4), като привлича тяхното внимание и поклонение към себе си (Откр. 13:4). Накрая, достигайки апогея на своята власт, той ще доминира над масите, в техните души и в материалния им живот, по един внушителен, но в същото време предизвикателен към Бога начин: „И даде му се да говори и с устата си горделиво и богохулно; ... И отвори устата си да изрече хули против Бога, да хули името Му и скинията Му ... И позволи му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ“ (Откр. 13:5–7).

Но накрая, както изглежда, този световноизвестен със своето обаятелно и пленяващо влияние върху хората образ в известна степен започва да запада. В различни части на света първоначалният ентусиазъм започва да затихва и някои нации въстават. Съюзът между нациите е застрашен. Той излиза победител срещу силните си противници (Дан. 11:40–43), „но при все това ще постигне края си и не ще има кой да му помага“.

Подобни събития, разкриващи военни сблъсъци в края на периода на Антихриста, са описани подробно в книгата на Данаил. В глава 11 пророкът нахвърля щрихите от неговото съвремие и от близкото бъдеще – войната между „южния цар“ и „северния цар“, като политическите и военните конфликти са между Египет и Сирия през трети и втори век преди Христа. Централна фигура от този период е Антиохус Епифанес (175–164), главният враг на Израел и на поклонението на Бога, който е един своеобразен образ на Антихриста или по-скоро модел на това, което ще се случи в последните дни.

Затова пророчеството, описано в книгата на Данаил, ни отвежда до действителния Антихрист в „края на времето“ и ни казва какво ще се случи тогава. Този израз – „краят на времето“, се използва два пъти в текста: „Дори някои от разумните ще паднат, за да бъдат опитани, та да се очистят и да се избелят, до края на времето; защото и то ще стане в определеното време. ... И в края на времето южният цар ще се сблъска с него; и северният цар ще дойде против него

като вихрушка...” (Дан. 11:35, 40). Достатъчно ясно е, че истинското значение на тези думи и смисълът на пророчеството са свързани от пророка с реалното Последно Време, защото, имайки предвид това време, Данаил продължава да разказва: „И в онова време великият княз Михаил, който се застъпва за твоите люде, ще се подигне; и ще настане време на страдание, каквото никога не е бивало откак народ съществува до онова време; и в онова време твоите люде ще се отгърват – всеки, който се намери записан в книгата. И множеството от спящите в пръстта на земята ще се събудят, едни за вечен живот, а едни за срам и вечно презрение” (Дан. 12:1, 2).

Тази връзка, която пророкът прави, като споменава за образа на символичния антихрист (Антиохус Епифанес), е с цел да ни покаже истинския образ на Антихриста, който ще дойде в определеното от Бога време, назовано като “Края на Времето”. И в съзвучие с това се казва, че „И в края на времето южният цар (Египет) ще се сблъска с него (който е Антихриста)... той (Антихриста) ще простре ръката си върху страните; и Египетската земя няма да избегне” (Дан. 11:40, 42). Целият пасаж, заедно със стих 44, внушава, че накрая той (Антихриста) започва да губи своето влияние, както бе споменато по-горе, иначе подобни бунтове против него не биха били възможни независимо от това, че той е способен да ги потуши, „затова ще излезе с голяма ярост да погуби мнозина и да ги обрече на изстребление” (Дан. 11:44).

„Но при все това Антихриста сам ще постигне края си” (Дан. 11:45). Самият той със своето царство и многобройните си служители и подчинени ще бъдат съсипани и унищожени от Христос при Неговото славно явление с небесното войнство в слава и сила (Откр. 19:11–21; 2 Сол. 2:8).

Библията, разбира се, не учи, че Бог е против всяко обединение на човешкия род. Точно обратното: Неговото намерение е човекът да живее в най-свързаното, най-духовното и всеобхватно братство (Михей 4:1–4). Но това разбирателство между хората е в Христа, Божия Син, Когато Бог е поставил за Цар (Пс. 2:6; Ефес. 1:10; Йоан 10:16); и Той ще бъде Един в целия свят: „И Господ ще бъде цар върху цялата земя; В оня ден Господ ще бъде един, и името Му едно” (Зах. 14:9). Това ще донесе благословение за човечеството в непознати досега мащаби.

Разбирането на хората за християнско поведение обикновено се свежда до взаимно

уважение, разбирателство и съжителство в мир, което съвсем не е достатъчно, за да се постигне крайната Божия цел. Когато се говори за антихристиянство, Писанията достатъчно ясно дават да се разбере, че това не е външна форма на проявление, но е бунт на душата срещу Бога, задръжно отхвърляне на Христа, съзнателно решение против Бога. По такъв начин антихристиянството по своята духовна същност се намира в периферията на вярата, пропагандирайки преклонение и обожествяване на неща, с които човек иска да измести личността на Исуса Христа. Антихристиянството не е в сферата на историческите възгледи, а е в сферата на религията. Това е концентрирана омраза към Христос, бунт срещу Бога, опит да се свалят от трона Господ Бог.

2. КОМЕРСИАЛНО СВЕТОВНО ОБЕДИНЕНИЕ

Според Откровение 13:17 никой няма да може „да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра, или числото на неговото име”. Това би било възможно само тогава, когато всички търговци, заедно с всички социални и индустриални инициативи, се намират под общ контрол, при наличие на световен център, където всичко е организирано и централизирано, който упражнява абсолютен контрол и управлява световната търговия. Затова Новият завет ни предсказва за появата на една гигантска организация на човечеството, която обхваща всеки индивидуално, в това число всеки работник и най-малките предприятия¹, и на всички хора дава правото да търгуват. Търговските органи на властта ще направляват целия комерсиален живот, без чиято търговска марка (името на звяра или числото на неговото име) никой няма да може да работи и да прави бизнес.

Тук отново трябва да кажем, че не комерсиалната форма е антихристиянска. Само един невежа може да твърди това. Надзорът и управлението на комерсиалния живот – упражнявани свободно от всяка цивилизована нация, са необходими, дори и задължителни, за да се предпази нацията от социална несправедливост. Правилно упражняван, този контрол е потребен за запазване на живота, за напредък и възход. Враждебността към Бога в Последното Време ще бъде причината да се злоупотреби с всичко постигнато и то да се впрегне във война против Вечния до разрушаване на Библейското християнство, до

брутално потискане на всеки, който изповядва вяра в Бога: „за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра, или числото на неговото име” (Откр. 13:17); сравни с: „И позволи му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ” (13:7; 17:6; 18:24; 20:4).

3. РЕЛИГИОЗНО СВЕТОВНО ЕДИНСТВО

1. Себеобожествяване на човечеството.

Според пророчествата от Откровение ще има поклонение на Антихриста: „И ще му се поклонят всички, които живеят на земята... и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр” (Откр. 13:8, 12; виж още 14:9; 16:2). Той ще предизвика удивление у всички живеещи на земята: „и цялата земя, учудена, отиде след звяра и поклониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра” (Откр. 13:3), ще възпламени ентузиазма на масите: „поклониха се и на звяра, казвайки: Кой е като тоя звяр? и кой може да воюва против него?” (Откр. 13:4; виж още 11:10). Той ще застане на върха на човечеството, възплъщение на неговите най-високи идеали, явното съвършенство на всички човешки гении, той ще бъде „наистина човекът” в най-върховния смисъл на думата. С обожествяването на неговата сила той ще се възвеличи над всичко божествено, ще застане в Божия храм и ще се представи, че е Бог: „който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи [както Бог] в Божия храм и представя себе си за Бог” (2 Сол. 2:4).

По такъв начин всеобщото поклонение на човечеството се превръща в еднолично поклонение и всеки, който отхвърли тази личност, отблъсква цялостната система и се превръща в нарушител, бунтовник и размирник, и затова се осъжда на унищожение.

От всичко това става ясно, че антихристиянската система е едно политико-религиозно сдружение, в което държавност и религия са сплотени, подкрепени от самообожествяваща се Световна църква (някои я откриват в йезуитския орден, начело с „черния папа”, работеща в съдружие с римокатолическата църква), отличаваща се с нетърпимост към други убеждения. Така се нарушава религиозната свобода, появяват се религиозен натиск, планирано заробване на съзнанието, масова екзекуция на порядъчните²

граждани единствено заради тяхната съвест.

Това е религията на Антихриста – ненавистническа доктрина на обожествен човек, чийто дух е подчинен на Сатана и който отдавна иска да заеме мястото на Бога. Това е най-внушителният опит да се избегне съзнанието за грях, при това без изобщо да се повдига въпросът за греха, финалният резултат от „прогреса”, върхна точка и завършек на опитите за човешка цивилизация, отделена от Бога³.

2. Държавна религия. Антихристиянският свят не е свят на безверие, а е място, завладяно от религия, противоположна на християнството. Това е елиминиране на религията, основаване на държавна религия; не е подценяване на религията, а поставяне нависоко като ценностна система и всички държавни глави и власти ще се стремят за нейното благоволение. Това няма да бъде просто езичество, а едно превъзходно езичество – езичество, облечено в одеждите на привидното благочестие. То ще бъде, от една страна, завладяващо, а от друга – отхвърлящо библейското християнство. То е прославяне и поклонение пред егоистичното човешко „Аз” от едно извратено поколение: „...бъдете безукорни и незлобиви, непорочни Божии чада всред опако и извратено поколение, между които блестите като светили на света” (Мат. 12:39; Фил. 2:15); то ще проповядва, че всеки човек е бог и затова то е съвършено безбожие, върхна точка на всяка мерзост и идолопоклонство. Това не е от плътта, а е дух, не е някаква глупост, която човек лесно би отхвърлил, защото като идеология е построено с лукавство; не е слабост, а е сила; не е човешко, а демонично; не е просто, а пълно с тайни; видимо не е като тъмнина, но е като ослепително сияние.

Външно то се появява като религиозно Световно Единство, като комбинация от бизнес, политика и вяра; като политическа смесица от търговия, държавни дела и религия; като съюз на държавите, търговията и църквата; като три русла, по които тече концентрирана смесица от политика, търговия и религия, отвеждащи събитията към изпълнение на Божията Цел. Глава на този антихристиянски свят е една изключителна личност, изобретателен и уникален организатор, „чието идване се дължи на действието на сатана, съпроводено от всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата” (2 Сол. 2:9).

Но вътрешно цялата тази система е куха

и празна, нищо по-различно от „листно-смокиновата“ философия на първия човек: „...и съшиха смокинови листа, та си направиха препаски“ (Битие 3:7), от себеоправдателната философия на първия убиец, змийското евангелие на първия лъжец: „вие ще станете като Бога“.

И като резултат от всичко това е апогеят на човешкия бунт, разцветът на заченатата от змията цивилизация. Земното царство на „княза на въздушната власт“, господството на „Бога“, но без Бога, и затова от всички религии в историята най-враждебното към истинското евангелие – благовестието Исус-Христово:

„И позволи му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ“; „И на челото ѝ имаше написано това име: Тайна; великий Вавилон, майка на блудниците и на гнусотиите на земята, И видях, че жената се беше опила от кръвта на светиите и от кръвта на Исусовите мъченици“ (Откр. 13:7; 17:6).

3. Апогеят на религията. Самият Антихрист ще се обяви против Христос, защото самият той ще се представи за Христос – псевдо (фалшив) Христос: „мнозина ще дойдат в Мое име, казвайки: Аз съм Христос, и ще заблудят мнозина... Тогава, ако някой ви каже: Ето, тук е Христос, или: Тука, не вярвайте; защото ще се появят лъжехристи, и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните“ (Мат. 24:5, 23, 24).

Той не само ще потиска истинското благовестие за Христос, но и ще заеме Неговото място с хитрост. По отношение на човешката култура той няма да отрече открито главното очакване и надеждата, които християните свързват с Исус от Назарет; дори точно обратното: той ще започне именно с това очакване и ще разчита на него; но той представя себе си като изпълнение на това обещание и по такъв начин ще направи истинския Христос ненужен. И така той ще потвърди по един интелектуален начин идеята за Христос и правейки крачка напред, ще се изяви в светлината на Негов заместник, въпреки всичко отричайки личността Христос, затова е Негов опонент и „Антихристос“: „който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи [както Бог] в Божия храм и представя себе си за Бог“ (2 Сол. 2:4).

Този двуличен характер отговаря на две титли: псевдо (лъжлив) Христос (Марк 13:22) и Антихристос (против Христос). Като Антихристос той заема позиция против Христа; като лъже-Христос той се обявява, че е самият Христос, този Христос, когото трябва наистина да очакваме. Това са две проявления на една и съща личност, понеже той е интелектуалният „заместник на Христос“.

По такъв начин той, така да се каже, е Месия на света, Спасителят на човешката култура. Той поставя себе си като гравитационен център в световната организация, център на неговите надежди, цел в неговото развитие. И на небесната истина – че в Христос Бог се въплъти като човек, той поставя лъжата – че той като човек става Бог (2 Сол. 2:4).

По този начин се изкривява пътят на истинската вяра, като небесното приема земен облик, очовечава се концепцията за Бога, като се обожествява човешкият интелект. Твърди се, че твоето „Аз“ е равно с Бога, дори нещо повече: желание да се измести Бога, поради което това е финалният, свършен грях.

¹ Вярващите, които отхвърлят да приемат белега, ще бъдат бойкотирани, дори и убивани (Откр. 13:15, 17), те несъмнено ще удържат за Господното име, но не чрез собствени сили, а чрез Този, Който е в сърцата им (1 Кор. 1:26–28).

² „Светиите“ на Бога (Откр. 13:7; 17:6; 18:24), „свидетелите“ (Откр. 11:3, 7) и пророците (Откр. 16:6).

³ В този смисъл чистото символично число 666 е мотото на Антихриста. Числото 6 е число на човек – човекът бе сътворен на шестия ден, на шестия ден (петък) той бе изкупен с цената на Голгота. Но 666 е пълния сбор на всички числа от 1 до 36, като 36 е числото 6 повдигнато на 2 степен ($1+2+3+4+...+35+35 = 666$). Страданията на Христос продължиха шест часа на кръста на Голгота, по един час за всеки 1000 години. От началото на грехопадението до свършека на века са 6000 години. Изкупителната жертва на Христос покрива всичките тези 6000 години, в които Сатана е подмамвал човешката душа, но в края на времето той ще бъде унищожен. Силата на Сатана е неговият образ с три лица – Сатана, грехът и смъртта, които са действали през всичките тези 6000 години, а в края на дните този образ се превъплъщава в Сатана, Антихриста, Лъжепророка или Змея, Първия звяр (излизащ от морето) и Втория звяр (излизащ от земята) (Откр. 13).

Статията подготви Хр. Р.

ПРОИЗХОДЪТ

НА

ЗЛОТО

Във вселената, предназначена за най-възвишените, които Бог извика за съществуване и които трябваше да показват Неговата слава, се появи пролом между тях. Хармонията на свързващата небесните селения мелодия бе нарушена от пронизващ фалшив тон. Появи се грехът, който с престъпни намерения се обяви против светия, изпълнен с любов, Божий план да разкрие Себе Си. Поради греха на човечеството тази долна земя бе опустошена (Битие 3:17, 18; Римл. 8:20), а високо в небесните селения, като встъпителна част от Библията, разказваща за историята на изкушението, се появи падение между ангелите, предхождащо падението на Адам и Ева (Битие 3:1–7; 2:15–17).

Как обаче е станало възможно това и защо Бог го е допуснал, никой не може да каже. Произходът на злото остава мистерия завинаги. Дори малкото моменти, в които Библията намеква за това, не са нещо повече от подтикващи към размисъл.

1. Сатана преди Падението. Божието вселенско, сътворено от Него, царство е разделено, както изглежда, на части. Материалната и духовната организация на всяка една от тях е поверена на определен ангел, който представлява Господаря на вселената. По такъв начин ние намираме в Словото да се говори:

– за ангели за децата: „Внимавайте да не презирате ни едно от тия малките, защото ви казвам, че техните ангели на небесата винаги гледат лицето на Отца Ми, Който е на небесата“

(Мат 18:10);

– за възрастните: „А те й рекоха: Това е неговият ангел“ (Деян. 12:15);

– за земята и народите, като Персия, Гърция, Израел: „...но ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне...“ (Дан. 10:13; 10:20, 21; 12:1)¹.

Това ни дава основание да мислим, че в света на светлината, както и в света на тъмнината съществуват общности от ангели, които имат власт над определени региони и притежават определен ранг, отличаващ се в зависимост от големината на определената област. По такъв начин Писанията ни говорят например за архангел Михаил и неговите ангели, както и за Змея и неговите ангели: „И стана война на небесата: Излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели“ (Откр. 12:7). Факт е, че апостол Павел говори за „престоли и господства, началства и власти“ не само във видимия, но и в невидимия свят (Кол. 1:16; Еф. 1:21).

Преди своето падение Сатана би трябвало да е бил един от тези специални небесни създания, които Словото нарича князе. От гледна точка на власт и позиция, които в настоящето той продължава да владее, Писанията ни подсказват, че преди неговото падение му е бил поверен огромен регион, и фактът, че той действа на земята, предполага, че този регион е бил земята и заобикалящата я атмосфера.

Това определено се потвърждава от Божието Слово. Сам Господ Исус посочва Сатана като „князът на този свят“ (виж Йоан 12:31; 14:30;

16:11). Апостол Павел го назовава „княза на въздушната власт“ (Ефес. 2:2). В момента на изкушението, когато Сатана предложи на Господ Исус всичките царства на земята, каза: „На Тебе ще дам всичката власт и слава на тия царства (защото на мене е предадена /paradedotai/, и аз я давам комуто ща)“ (Лука 4:6). До този момент виждаме, че Господ Исус признава тази власт, като не оспорва тогавашната власт на дявола да разполага с царствата на света и тяхната слава (Мат. 4:8–10).

По-късно, когато в книгата Откровение се говори за последните времена на настоящото господство, се казва: „Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос; и Той ще царува до вечни векове“ (Откр. 11:15; сравни с 19:6). Тук, в тези думи, по косвен начин намираме потвърждение, че до този момент световното царство е под господството на един друг, наречен „княза на този свят“. Сега разбираме защо архангел Михаил, когато „в борба с дявола се препираше за Моисеевото тяло, не посмя да произнесе против него хулителна присъда, но рече: Господ да те смърти“ (Юда 9).

И наистина, дори след Голгота и Петдесетница властовата позиция на Сатана над неговия световен регион продължава, защото в ранния период на църквата апостол Йоан свидетелства, че „целият свят лежи в лукавия“ (1 Йоан 5:19), и Павел говори на няколко пъти за „властта“ на Сатана (Деян. 26:18; Кол. 1:13; Ефес. 2:2). Той използва същата дума за „власт“ в Посланието към римляните, за да посочи човешката власт (exousia – гр., Римл. 13:1, 2), и по този начин наемква, че господството на Сатана е еквивалентно на „царство“ (сравни с Мат. 12:26).

2. Падението на Сатана. Някъде в праисторическите времена е имало момент, в който този световен княз на Бога се е отрекъл от верността си към Всевишния и по такъв начин се е променил от „Луцифер“ – Носител на светлина на Божествената слава², в „Сатана“ – противник на Бога³ и „Клеветник“ на Неговите светии⁴.

От този момент нататък мощен пролом тръгва през небесните селения и едно организирано противопоставящо се царство на злото се изправя пред вселенското царство на Бога (Мат. 12:26). Сатана като владетел повлича и други небесни създания и владичества и ги подчинява на себе си (Дан. 10:13, 20; Еф. 6:12). От тук нататък противопоставянето между него

и царството на Бога става тема и съществен елемент от свръхисторията, очертана в Светите Писания.

Описанието, направено от Исая на сваления цар на Вавилон, както се предполага, представлява описание на падението на този мощен княз на светлината: „Как си паднал от небето, ти, Деннице, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който поваляше народите; А ти думаше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди, и ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север, ще възляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния. Обаче ти ще се снишиш до преизподнята, до най-долните дълбочини на рова“ (Исая 14:12–15). Езекия също, както изглежда, е взaimствал от тези праисторически събития своята илюстрация, за да обрисова падението на Тир: „Ти си печат на съвършенство, пълен си с мъдрост и съвършен по хубост. Ти бе в Божията градина, в Едем; ти бе обсиран с всякакви скъпоценни камъни: със сард, топаз, диамант, хризолит, оникс, яспис, сапфир, антракт, смарагд и със злато; направата на тъпанчетата и на свирките ти е била приготвена за тебе в деня, когато си бил създаден. Ти беше херувим, помазан, за да засеняваш; и Аз те поставих, така щото беше на Божия свят хълм; ти ходеше всред огнените камъни. Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, догдето се намери беззаконие в тебе... Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си; Аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат“ (Езек. 28:12–15, 17).

И все пак Светите Писания не казват директно почти нищо за това падение на Сатана. Писанията са един своеобразен запис на спасението и тяхната цел е да покаже на човека посредством пророчества и история пътя на изкуплението. Но това не дава на човека систематичен поглед върху света или вечността в една философска форма, защото, ако биха го направили, никой човек не би ги разбрал. По тази причина Писанията поставят темата за произхода на злото само като фон и по един индиректен начин, чрез случайни символични загатвания, но никога като директна доктрина (учение) и никъде в последователно разкрита форма: „Скритото принадлежи на Господа нашия Бог“ (Втор. 29:29)⁵.

Но във всеки случай убеждението за съществуването на дявола като реалност е

твърдо убеждение както на Господ Исус, така и на Неговите апостоли: „А Бог на мира скоро ще смаже сатана под нозете ви“ (Римл. 16:20; виж също Мат. 4:1–10; 12:27; Лука 10:18; 2 Кор. 11:14, 15; Откр. 12:7–9; 20:2, 10). За човек, който не споделя тази проста истина, в която християните са убедени, е невъзможно да разбере Христа и Неговите апостоли. Въпреки всичко почти всеки съвременен човек отхвърля идеята за дявола, защото той вижда нещата от популярната им страна, а тя е отблъскваща, смешна, уродливо представяща дявола от средните векове. Но истината е, че Сатана е надарен с най-висока интелигентност, наистина паднало, но въпреки това извънредно силно духовно същество, чието съществуване по никакъв начин не може да бъде опровергано философски.

3. Първият грях и състоянието на света.

С падението на Сатана настъпва и разруха в региона, над който той е властвал, като е нарушена органичната връзка между дух и природа, а в по-късен период, подобно на това, настъпва и падение на човека, само че последното е в по-малка степен. Появяват се катастрофични промени във вселената и на земята като противоположна реакция от страна на праведността на Бога срещу този вселенски бунт. Творението става подвластно на суетата (Римл. 8:20, 21).

Нито един от детайлите от този период не ни е познат. Тук можем да кажем, че съществуват главно две мнения сред тези, които изследват Писанията. Едното от тях се основава на теорията, че смърт и разорение са вилнеели на земята за дълъг период от време – в растителния и животинския свят много преди човешкия род. Допуска се, че между първи и втори стих от Битие съществува необозрим дълъг период от време, който е започнал с падението на Сатана. Идва момент, в който човекът е създаден и който е трябвало не само да се грижи, но и да пази Едемската градина. Злото вече е съществувало, тъй като падението на Сатана дава отражение както в духовния, така и във физическия свят. За такава грозяща опасност говори и фактът, че човекът е изкушен от вражеска, лъжлива сила, противяща се на Бога. Грехът още не е проникнал в човешкото сърце, когато виждаме проявите на греха в животинския свят (змията измами Ева), както и в растителния свят – фактът, че е имало дърво на познаване доброто и злото, говори, че преди грехопадението на човека Сатана е имал власт над животинския

и растителния свят, тъй като измамата и противоборството спрямо Божиите наредби са негово проявление. Описаното в Стария завет показва, че злото първоначално не е било в човека, но е съществувало преди него в друго създание, така че преди времето на човека, преди неговото падение и проклятието над земята, свързано с това, вече са съществували нарушения и поява на дисхармония сред творението.

И в стари, и в по-нови времена е имало просветени от Бога човеци, които са предполагали, че извършените от Бога дела в рамките на шестте дни, описани в Битие, глава 1, са били дела на възстановяване, а не на първоначално сътворяване на земята. Защото човекът е имал задачата като служител на Господа и като владетел на творението да се противопостави на Сатана, за да възстанови за Бога външно подновената земя чрез разпространение на непокварения човешкия род и неговото господство над земята.

По такъв начин, казва проф. Бетекс, човекът, като поставен от Бога да управлява, е трябвало постепенно да възвърне цялата земя. Също и проф. Хюне (Huepe), поддръжник на тази теория, отбелязва: „Тази велика операция по възвръщане на цялото творение на Бога започва с човека. У човека се срещат материята, духът и Божият Дух. Човекът Господ Исус, Божият Син, изнесе до победа решителния конфликт със Сатана. Затова кръстът на Голгота стои в центъра на вселенската история“.

Възприемането на дълги периоди от време в Божието работене смущават някои, които мислят, че по този начин се отваря вратата за еволюционната теория. Аз бих казал, че между едното и другото няма абсолютно никаква връзка. Първо, еволюционната теория сама по себе си е лъжа и това Божието Слово го доказва категорично, като посочва, че пътят за усъвършенстване не минава през еволюционен период, а през покаяние и познаване на истината, която е Сам Господ Исус (Йоан 14:6), за да достигне до възкресение и придобиване на нови и съвършени тела, освободени от връзките на греха и смъртта. Виждаме, че пътят на усъвършенстване не минава през самоусъвършенстване, а през Божията благодат, която е Божия Сила и се проявява не чрез законите на еволюцията, а чрез Закона на животворящия Дух (Римл. 8:2). Второ, ние като Божие творение най-малко имаме правото да слагаме граници или да разширяваме границите

на Божието право да действа така, както Той желае. Това Той неведнъж Го показва и чрез думите на пророците: „Горко на онзи, който се препира със Създателя си! Черепка от земните черепки! Ще рече ли калта на този, който ѝ дава образ: Що правиш? Или изделието ти да рече за тебе: Няма ръце?“ (Исаия 45:9).

Други вярват, че цялостното развитие е една непрекъсната последователност, без специално да е била необходима някаква интервенция, изявена като унищожаване („А земята беше пуста и неустроена“, Битие 1:2), а след това възстановяване на земята. Един-единствен колосален процес, обхващащ по-голям или по-малък творчески период (не еволюционен период; Писанията никъде не подкрепят ни най-малко еволюционната теория). Но каквото и схващане да имаме, то е било под Божественото ръководство и както изглежда, от падението на Луцифер не е минало без Сатанинското противопоставяне – изявено като постепенно изкачване във формите на живот. Накрая човекът, без да има каквато и да е наследствена връзка с животинския свят, е бил поставен на сцената на световните събития, за да даде началото на своето земно развитие от Едемската градина, специално приготвена за него.

Като имаме предвид, че Божието Слово не дава детайли за този период от време, можем да твърдим, че никой не може да има абсолютното знание за това какво се е случило в онези времена. Едно се знае със сигурност: че злото, довело до безпорядък първоначално чистото и непокарано Божие творение, е сигурен факт и праисторическо събитие, което опустошава всичко, което обръква нашето собствено съществуване, в което ние всички сме въввлечени и което определя цялото наше настоящо съществуване с всичките му проявления! Затова времето и фактите не можем да напъхаме в никакви рамки, но имаме простото задължение да осъзнаем тежестта и последиците от тях и да постъпим по съвест и с отговорността, която имаме пред Бога.

Казаното досега ни задължава да признаем невежеството си и смирено да приемем, че нашето слабо естество трудно може да обхване всемирната история и че нашият интелект често вижда вечните неща противоречиви само защото е ограничен от последиците на греха. Наистина, няма нищо по-ирационално от рационализма. (Ирационално – „Който е необясним за

разума; тайнствен, мистичен“; Рационализъм – „Философска нагласа, според която разумът е в основата на битието, познанието, практиката, и те съответно могат да бъдат схванати само чрез него. Разумът е единствен източник на познание и негов критерий“.)

Всеки, който иска да се докосне до Божиите тайни, трябва да се украси със смирение, благоговение и вяра и тогава душата може спокойно да повери на Всемогъщия всеки неоткрит въпрос: „О, колко дълбоко е богатството на премъдростта и знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби и неизследими пътищата му! Защото „Кой е познал ума на Господа или кой Му е бил съветник?“ или „Кой от по-напред Му е дал нещо, Та да му се отплати?“ Защото всичко е от Него, чрез Него и за Него. Нему да бъде слава до векове“ (Римл. 11:33–35; виж също Йов 38:4–7). Единствено във вечността всички въпроси ще бъдат разяснени. Само когато Господ Исус дойде, всяко покривало ще изчезне: „Защото сега виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице с лице; сега познавам отчасти, а тогава ще позная напълно, както и съм бил напълно познат“ (1 Кор. 13:9–12). Дотогава ние сме хора, които чакат с надежда.

— — — — —
¹ Върху това лежи истината за възникване на политеизма. (Поклонение на няколко божества, възникнало от тотемизма, фетишизма и анимизма в стадия на разлагането на първобитната община.)

² Луцифер (Lucifer, лат.) означава „носител на светлина“. Името Луцифер води началото си от Исаия 14:12 („Деннице, сине на зората“) и за първи път е употребено като символичен образ, описващ противопоставящия се на Бога Вавилонски цар, но по смисъл, както изглежда, е описание на демоничния повелител – Сатана.

³ Сатана (Shatan, евр.), т. е. неприятел, противник, съперник, дума, която се среща често в този си смисъл: 3 Цар. 11:14, 23, 25; Пс. 109:6.

⁴ Дявол (diabolos, гр. от dia-ballo), да критикува по един враждебен начин, да обвинява било когато изговаря лъжа, или когато казва истина (Дан. 3:8); сравни Лука 16:1 с Откр. 12:10.

⁵ 1 Тим. 3:7 и Лука 10:18 са едни от най-ясните текстове, които говорят за падението на Сатана, но дори и те не говорят открито за това. 2 Петр. 2:4 и Юда 6 като че ли се отнасят по смисъл към събитията, описани в Битие 6:1–4.

Статията подготви Хр. Р.

ЧОВЕКЪТ И ДЪРВОТО (2)

Гордън Бисет

(Продължение)

ДЪРВОТО, КОЕТО ПОКРИ ГОЛОТАТА

След като престъпиха Божията повеля, мъжът и жената употребиха дървото за нещо, което до този момент не бяха правили. Първо, те откъснаха листа от него, за да скрият страха и новото чувство на срам, което се появи у тях поради тяхната голота. След което се скриха от Господа. Къде? Къде мислите, че се скриха? Разбира се, между дърветата в градината, печално засрамени от своето ново усещане за духовна голота поради непокорството си.

Колко отдавна се е случило това и въпреки всичко сме безкрайно учудени, че желанието човек да прикрива своята духовна голота не е загубило актуалността си. Мъже и жени се опитват да прикрият голотата на своята съвест с „листата“ на религията или с други удобни морални или политически разбирания, за да демонстрират, че са почтени и поведението им е приемливо в тяхната култура.

Но това не е всичко, защото тяхното положение пред Бога, поставено в друга плоскост, прави картината доста по-сложна. От една страна, на човека винаги се напомня, че е зависим от своя Създател, а от друга страна, Неговата абсолютна святост е напразно непоносима за него, поради което той, човекът, прави опити да замести Божия образ с нещо, което е по-приемливо. Така се стига до изфабрикуването на много богове, чиито морални възгледи са досущ като на техните създатели, а и какво по-удобно от това! Любопитно е, че това идолопоклонство води началото си от времето, когато хората са се кланяли на дърветата като друидите (древнокелтски жреци) в древна Британия или на идоли, направени от дърво. С какъв унищожителен сарказъм пророк Исаия рисува това състояние:

„Сече си кедри, взема бор и дъб, които си избира измежду горските дървета, сади ясен, който дъждът прави да расте. Това са дърва за огрев на човека, той взема от тях и се топли, пали огън и пече хляб. И от същото прави бог и му се кланя; прави изваян идол и коленичи пред него! ” (Ис. 44:14–20).

В по-нови времена християнският свят е виновен за възхваляване и поклонение пред кръста или на фрагменти от него, приписвайки им спасителни свойства, които принадлежат единствено и само на Христос.

Но в сърцето си човекът продължава да се крие от истинския Бог и няма такъв, който да търси Бога (Римл. 3:11). Той се крие между „дърветата“ на житейската градина, в която Бог го е поставил: любов, семейство, бизнес, учение и т.н. Благовестието се опитва да докосне всяко едно сърце – на студента, на работника, на пенсионера, но често пъти отговорът съдържа овехтялото вече извинение „Нямам никакво време“, с което той или тя се опитват да избегнат

възможността да застанат лице в лице с разтърсващите факти за греха, праведността и идващия съд; да се срещнат с Бога.

Тъжно, но понякога не сме ли изпитвали това чувство и дълбоко в себе си? Откъде идва това отвратително, крайно нехристиянско нежелание да се молим? Винаги намираме време за статията, която искаме да прочетем, писмото, което трябва да напишем, или нещата, които трябва да поправим вкъщи, но като че ли никога не ни остава време за молитва.

Нека да излезем иззад дърветата, сред които сме се скрили, защото нашият Отец Бог знае много добре къде сме и защо сме там. Той ни чака с „одеждата на Спасението“ да покрие нашия срам. Чрез смъртта на Неговия Агнец ние имаме достъп до Неговата благодат, за да предстоим пред Него без страх и срам.

ЖИВОТ ЗАВИНАГИ. ДЪРВОТО, КОЕТО ВЪЗСТАНОВЯВА

Накрая нека да разгледаме фразата: „...за да не простре ръката си да вземе и от дървото на живота да яде и да живее вечно“ (Битие 3:22), и да сравним с Йоан 6:51: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от тоя хляб, ще живее до века“. Вечният живот на земята е бил възможен чрез дадените от Бога плодове от „Дървото на Живота“ и това е било благословение за несъгрешилия човек, но една погрешна стъпка променя тази благословена надежда в духовен кошмар. Пътят към това дърво на живота е милостиво забранен за падналото човечество, като Бог поставя „херувимите и пламения меч, който се въртеше, за да пазят пътя към дървото на живота“, да не би човекът да вземе и да яде от него, и да живее вечно в грях и отдалеченост от Бога. Така Бог проклена земята, но когато се навърши времето за изявление на Божията съдба и се сложи край на проклетията, тогава дървото на живота ще покълне и ще дава плод за изцеление на народите: „И от двете страни на реката имаше дърво на живот, което раждаше плод дванадесет пъти, като даваше плод всеки месец; и листата на дърветата бяха за изцеление на народите“ (Откр. 22:2–3). Но там, където се „умножи грехът, се преумножи благодатта“ в Неговите прекрасни думи, записани от Йоан, Господ обещава на изкупените един живот, който е завинаги вечен: „Истина, истина ви казвам, Който вярва [в Мене] има вечен живот“ (Йоан 6:47, 51). Както Онесимус, който, бидейки роден отново, бе върнат към един нов и безкрайно по-добър живот на служение към своя господар Филемон, така и спасеният грешник е заведен обратно до Бога чрез Христа, но не само да Го познава като Творец, но и като Изкупител и Баща. Така че „нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос“ (1 Йоан 1:3).

Има само един Бог

Както Старият, така и Новият завет са категорични по този въпрос. Има само един Бог. Думите от Второзаконие са добре познати: „Слушай, Израилю; Иеова, нашият Бог, е един Господ“; и ехото от провъзгласяването на тези слова не е стихнало и до наши дни. Идолите са фалшиви и нямат място в реалния свят, въпреки че демонични сили могат да ги използват. Във връзка с това апостол Павел заявява на Тимотей: „Защото има само един Бог...“ (1 Тим. 2:5), а атиняните са твърдели, че Този, който за тях е бил „непознатият Бог“; е „Бог, който е направил цялата вселена и всичко в нея“ и никой не може да се сравнява с Него. Яков също дава да се разбере, че нищо не може да го поклати от тази истина: „Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш“ (Як. 2:19).

Бог в три личности

И все пак реалността за природата на Бога е комплексна и много по-сложна, отколкото някой може да предположи само от цитираните по-горе места. Християнският Бог е един, но в три личности – Отца, Сина и Светия Дух. Това е дало повод както на юдеи, така и на мюсюлмани да обвиняват християните, че имат трима богове, а не един, и приемането, че Бог има Син, който се е родил в този свят, в личността на Христос, е неправдоподобно. За нас отговорът трябва да бъде един: „Какво казват писанията?“

В по-ранни статии ние разгледахме някои аспекти от Божия характер. Сега насочваме вниманието си към триединната природа на Бога. Още ранните Писания в Библията ни напомнят, че става въпрос за Божествено проявление, което има сложен съставен характер: „Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие“ (Битие 1:26). Този израз не само че съдържа множественост, която трудно можем да не забележим, но и нещо повече – това предполага комуникация между личности. Затова създаването на човек по Божий образ изисква мъжки и женски пол, то потвърждава необходимостта от комуникация в творението, което е „по Наше подобие“.

Сина бе изпратен

Този ясен сигнал, подаден на човечеството още от самото начало на Божието откровение, за това кой е Бог продължава и в Новия завет, където той е по-лесно разбираем. Запитвайки се кой е Господ Исус, ние откриваме, че Той е Сина, който е изпратен. Но Неговото начало не започва със зачеването Му в утробата на Мария. Той може да каже за Себе Си: „Истина, истина ви казвам, преди да се е родил Авраам, аз съм“ (Йоан 8:58). Така че апостолът има дръзновението да каже: „Бог изпрати Сина Си в плът“ (Римл. 8:3), а от самите уста на Спасителя можем да чуем: „то на Този, Когото Бог освети и прати на света, казвате ли богохулстваш, защото рекох: аз съм Божий Син?“ (Йоан 10:36). По подобен начин и апостол Йоан дава своето свидетелство: „И ние видяхме и свидетелстваме, че Отец прати Сина Си да бъде Спасител на Света“ (1 Йоан 4:14). От тези цитати е съвсем очевидно, че Този, който е изпратен, е бил преди това вече Син! Думата Син предполага наличието на връзка, което и обикновената природа ни подсказва. Но означава ли това, че Сина е Бог?

Когато погледнем на Писанията непредубедено, стигаме до простото заключение, че когато мислим за един Бог, трябва да вземем предвид и Отца, и Сина. (По-късно ще говорим и за Светия Дух). Но трябва ли самият Божи Син да бъде истински Бог? Той, разбира се, е роден, а не сътворен. Колосяни, глава 1, ни уверява, че Той е Творецът, „който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание; понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено“; Той е „сияние на Божията слава, и отпечатък на Божието същество“ (Евр. 1:3). Така разбираме, че когато Бог желае да разкрие Себе Си, Той го прави чрез личността на Своя Син.

Божествеността на Сина

Това, че Синът притежава всички атрибути на Божествеността и по такъв начин изявява Бога, е убедеността на Павел, когато пише: „Защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството“ (Кол. 2:9).

Дори и самият Господ Исус в отговор на запитването: „Покажи ни Отца“; свидетелства за

Себе Си, като казва: „Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме, Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца?“ (Йоан 14:8, 9). Това твърдение от самите уста на Спасителя е достатъчен повод, за да помислим сериозно, ако случайно не сме били убедени в това. Той не казва просто, че разкрива Отца или че прилича на Отца. Нещо повече, Неговото твърдение ни уверява за съществуването на единство между личностите на Един Бог.

Често се чува обвинението, че тези твърдения не са изречени от Господ Исус, а са добавени по-късно от Неговите ученици. Това мнение произлиза от тезата, че Евангелията не са достоверни източници за живота на Христос. Въпреки подобни твърдения Евангелията отново и отново с нестихваща сила изискват от своите читатели изключително уважение за очевидното познание, показано от техните автори, които дават допълваща се, а не противоречива информация. Доводите на съмнителните противоречия толкова често са били унищожавани, че вече става досадно да четем за тях в книги, чиито автори демонстрират випиюща липса на познание върху Писанията и явна незаинтересованост да се образуват поне мъничко.

Заслужава да отбележим, че авторите и на четирите Евангелия, а не само Йоан, говорят за Спасителя като за Бог или като за Божий Син. Марка пише: „благовестието на Исуса Христа Божий Син“ (1:1). Матей повтаря думите на пророк Исаия: „И ще го нарекат Емануил“ (което значи, Бог с нас) (1:23), а Лука цитира думите на ангел Гавраил: „и светото Онова, Което ще се роди от тебе, ще се нарече Божий Син“ (1:35). Йоан вече цитирахме по-горе, но са важни някои допълнителни разяснения. Йоан се позовава на казаното от пророк Исаия в глава 6 от неговото пророчество, като продължава: „Това каза Исаия, защото видя славата Му и говори за Него“ (Йоан 12:41). От това става ясно, че Господ на Силите, Йехова, не е никой друг, а Този, за когото Йоан пише. Това, че Йехова и Христос са една и съща личност, разбива на пух и прах лъжливото учение на така наречените „свидетели на Йехова“. Исаия видя Неговата (на Господ Исус) слава и говори за Него!

Йоановото Евангелие е написано „за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и като вярвате, да имате живот в Неговото име“ (Йоан 20:30). В началото на своето Евангелие той казва, че Господ е не само с Бога, но Той е Бог. Описаните знамения сочат тази истина и са като думи на Спасителя, който потвърждава

това.

Йоан е един от авторите, които обръщат особено внимание на Божията любов. И наистина той твърди, че „Бог е любов“ (1 Йоан 4:8). Ако това е съществена характеристика на Бога, от нашето разбиране за природата на любовта и любовта на Бога произтича, че тази добродетел не съществува като абстрактно понятие за нас. За любовта трябва да има обект, към когото тя е насочена. Ако Божествената същност е три личности в Една, тогава фактът, че Бог е любов, напълно се покрива с разбирането, че любовта винаги е съществувала в Божието Троиединство. За любовта на Господа към Отца е ясно и от думите на Исуса Христа към учениците: „Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него“ (Йоан 14:31). А малко по-късно Той добавя: „Както Отец възлюби Мене, така и Аз възлюбих вас“ (Йоан 15:9). Имайки предвид всичко това, голямо е насърчението от истината, че „ни е обдарил във Възлюбения Си“ (Ефес. 1:6).

Сред всички доказателства, потвърждаващи факта, че Господ Исус е наистина Бог, има едно, което досега не сме споменавали. За всеки, който държи на истината, че има един Бог, естественият извод е, че единствено и само пред Него можем да се прекланяме. Именно това Господ Исус каза на Сатана по време на изкушението, като отговори на неговите предизвикателства: „Махни се зад Мене, Сатано, защото е писано „На Господа твоя Бог да се кланяш, и само Нему да служиш“ (Лука 4:8). Защото Писанията съдържат описание на много случаи, в които преклонението на хората пред Господ Исус идва като потвърждение, че Той е Бог. Някои от тях са: мъдреците дойдоха да се поклонят на детето (Мат. 2:11), един прокажен дойде и му се поклони, когато Исус беше в зряла възраст (Мат. 8:2), както и учениците, които „Му се поклониха и казаха: Наистина, Ти Си Божий Син“ (Мат. 14:33). Неоспоримото твърдение на Тома, изказано към възкръсналия Господ: „Господ мой и Бог мой!“ (Йоан 20:28). А в Посланието към евреите се говори за Господ Исус с пророческите думи: „И поклонете се Нему, всички Божии ангели“ (Евр. 1:6).

Какъв трябва да бъде твоят отговор, след като си разбрал, че Господ Исус е Бог Син? Отговорът е много прост. Първо, да Му се поклоним и ако преклонението е искрено, следва послушание.

(Следва)

ПАЗИ СЕ ОТ ЛЪЖИТЕ НА ДЯВОЛА

Лъжките на Самана

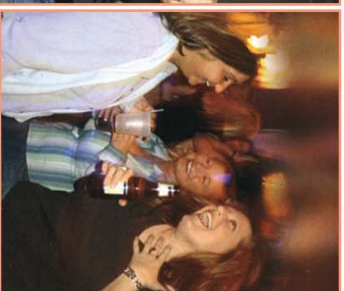
Аз не съм грешник.
Аз съм добър човек.

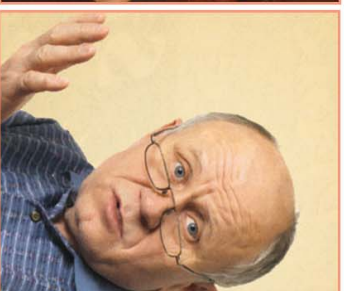
Исус е само егип-
човек, ни повече, ни
по-малко.

Аз нямам нужда да
хода на църква.

Аз ще живея както
разбурам и ще върша
каквото искам.

Аз не вярвам в
небето, нито в
пъквала.

Ние сме резултат на
еволуцията.

Вечните Испитни на Боза

Ако речем, че няма-
ме грях, лъжем себе си
и истината не е в нас
(1 Йоан 1:8).

Наистина няма пра-
веният човек на зема-
та, който да прави
добро и да не зрещи
(Екл. 7:20).

Понеже всички съ-
зреша и не заслужа-
ват да се прославят
от Бога (Рим. 3:23).

Затова и Бог го пре-
възвучи, и Му подари
името, което е над
всяко друго име; така
щото в Исусовото
име да се поклони вся-
ко колено от небеси-
те и земните и пог-
земните същества, и
всёки език да изповя-
да, че Исус Христос е Гос-
пог, за слава на Бога
Отца (Фил. 2:9-11).

Да не преставаме
да се събираме заедно,
както някои имаха оби-
чай да престават ... и
токова повече, колко-
то вижгате, че геният
наближава (Евр. 10:25).

И те поможността
в поучението на апос-
толите, в общението,
в преобладаването на
хляба и в молитвите
(Ден. 2:42).

Влезте през тяс-
ната порта, защото
широка е портата и
пространен е пътят,
който води в по-
бел, и мнозина са он-
ия, които минават през
тях. Понеже тясна е
портата и стеснен е
пътят, който води в
живот, и малцина са
ония, които ги на-
мират (Мат. 7:13-14).

Определено е на
човеките вярно да
умираат, а след това
настава съд (Евр. 9:27).

Видях и мъртвите,
големи и малки, сто-
ящи пред престола; и
едни книги се разгъ-
наха... и мъртвите бяха
содени според дела-
та си по написано-
то в книгите (Откр.
20:12-15).

Ти си обрзувал
чреската ми, обвил
си ме в утробата на
майка ми. Ще те сла-
вя, защото страшно
и чудно съм направен
и чудно съм направен
(Пс. 139:13-14).

А Исус им рече: ...в
началото на создание-
то, Бог ги (хората) е
направил мъж и жена
(Марк. 10:5-6).